WEEKBLAD
BELGIE : 10 FR.
25 december 1958
Nr 429
9e jaar

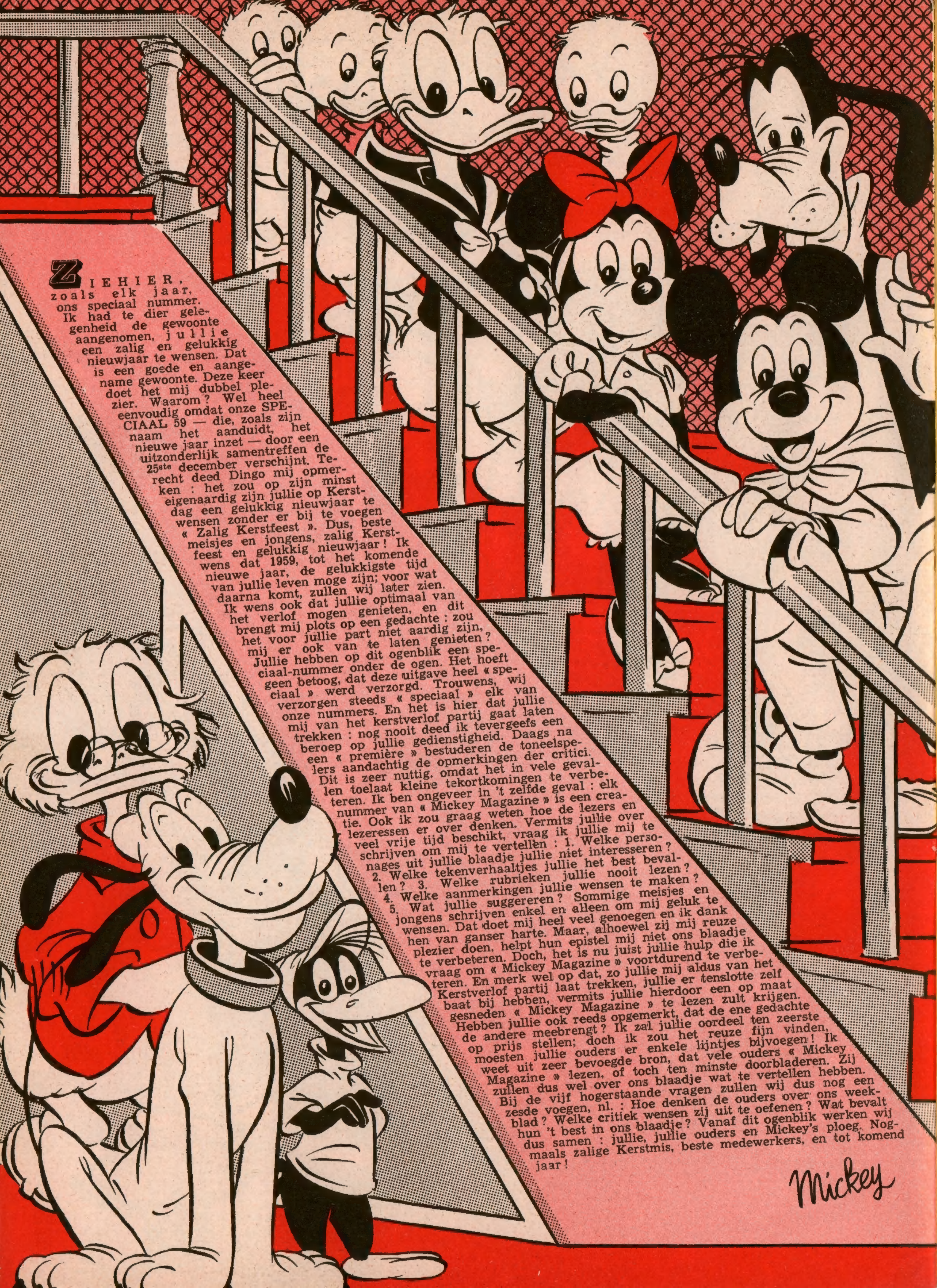

ZIEHIER, zoals elk jaar, ons speciaal nummer. Ik had te dier gelegenheid de gewoonte aangenomen, jullie een zalig en gelukkig nieuwjaar te wensen. Dat is een goede en aangename gewoonte. Deze keer doet het mij dubbel plezier. Waarom? Wel heel eenvoudig omdat onze SPECIAAL 59 — die, zoals zijn naam het aanduidt, het nieuwe jaar inzet — door een uitzonderlijk samentreffen de 25ste december verschijnt. Terecht deed Dingo mij opmerken : het zou op zijn minst eigenaardig zijn jullie op Kerstdag een gelukkig nieuwjaar te wensen zonder er bij te voegen « Zalig Kerstfeest ». Dus, beste meisjes en jongens, zalig Kerstfeest en gelukkig nieuwjaar! Ik wens dat 1959, tot het komende nieuwe jaar, de gelukkigste tijd van jullie leven moge zijn; voor wat daarna komt, zullen wij later zien. Ik wens ook dat jullie optimaal van het verlof mogen genieten, en dit brengt mij plots op een gedachte : zou het voor jullie part niet aardig zijn, mij er ook van te laten genieten? Jullie hebben op dit ogenblik een speciaal-nummer onder de ogen. Het hoeft geen betoog, dat deze uitgave heel « speciaal » werd verzorgd. Trouwens, wij verzorgen steeds « speciaal » elk van onze nummers. En het is hier dat jullie mij van het kerstverlof partij gaat laten trekken : nog nooit deed ik tevergeefs een beroep op jullie gedienstigheid. Daags na een « première » bestuderen de toneelspelers aandachtig de opmerkingen der critici. Dit is zeer nuttig, omdat het in vele gevallen toelaat kleine tekortkomingen te verbeteren. Ik ben ongeveer in 't zelfde geval : elk nummer van « Mickey Magazine » is een creatie. Ook ik zou graag weten hoe de lezers en lezeressen er over denken. Vermits jullie over veel vrije tijd beschikt, vraag ik jullie mij te schrijven om mij te vertellen : 1. Welke personages uit jullie blaadje jullie niet interesseren? 2. Welke tekenverhaaltjes jullie het best bevallen? 3. Welke rubrieken jullie nooit lezen? 4. Welke aanmerkingen jullie wensen te maken? 5. Wat jullie suggereren? Sommige meisjes en jongens schrijven enkel en alleen om mij geluk te wensen. Dat doet mij heel veel genoegen en ik dank hen van ganser harte. Maar, alhoewel zij mij reuze plezier doen, helpt hun epistel mij niet ons blaadje te verbeteren. Doch, het is nu juist jullie hulp die ik vraag om « Mickey Magazine » voortdurend te verbeteren. En merk wel op dat, zo jullie mij aldus van het Kerstverlof partij laat trekken, jullie er tenslotte zelf baat bij hebben, vermits jullie hierdoor een op maat gesneden « Mickey Magazine » te lezen zult krijgen. Hebben jullie ook reeds opgemerkt, dat de ene gedachte de andere meebrengt? Ik zal jullie oordeel ten zeerste op prijs stellen; doch ik zou het reuze fijn vinden, moesten jullie ouders er enkele lijntjes bijvoegen! Ik weet uit zeer bevoegde bron, dat vele ouders « Mickey Magazine » lezen, of toch ten minste doorbladeren. Zij zullen dus wel over ons blaadje wat te vertellen hebben. Bij de vijf hogerstaande vragen zullen wij dus nog een zesde voegen, nl. : Hoe denken de ouders over ons weekblad? Welke critiek wensen zij uit te oefenen? Wat bevalt hun 't best in ons blaadje? Vanaf dit ogenblik werken wij dus samen : jullie, jullie ouders en Mickey's ploeg. Nogmaals zalige Kerstmis, beste medewerkers, en tot komend jaar!

Mickey

ONZE VIERWEEKSE MONSTERPRIJSKAMP

Jullie zult het reglement der prijskamp op de keerzijde vinden ▶▶▶

★ ONZE VIERWEEKSE MONSTERPRIJSKAMP ★

IN deze SPECIAAL 59 verschijnt het eerste gedeelte van onze « Monsterprijskamp ». Jullie hebben natuurlijk dadelijk gesnapt dat dit monster niets monsterachtigs heeft, maar dat dit woordje enkel beduidt dat deze prijskamp iets buitengewoons in zijn soort is. Dat is hij ook. Op pagina 3 van dit blaadje worden jullie een twaalftal allerliefste poppetjes voorgesteld.

Het zijn natuurlijk eerder mannequins dan popjes, dat wil zeggen, ledepoppen waarop kledingstukken in een winkel ten toon staan. Met dergelijke waardevolle popjes speelt men niet.

Deze waarmee wordt gespeeld, zijn zonder twijfel minder versierend, maar zij bekoren des te meer de meisjesharten. Dat doen ze trouwens steeds en overal. Reeds in de oudheid, ten tijde der oude Egyptenaren, Feniciërs, Grieken en Romeinen, speelden de jonge meisjes — die zonder het te weten de voorouders van Mickey's lezeresjes waren — met een pop. En dit speelgoed was ook al geleed.

Het is hartroerend te zien, hoe enkel een samenstelling van hout, lapjes stof of was en een stukje ijzerdraad, tere gevoelens kan opwekken. Ziehier desbetreffend twee anekdoten.

De eerste betreft een klein zesjarig meisje, Françoise d'Aubigné, die later de franse koning Lodewijk XIV zou huwen. Zij bewoonde destijds een schoon, groot huis, dat op zekere dag door een geweldige brand volledig werd vernield. De kleine Françoise barstte in tranen uit. Zeer ontstemd zei haar moeder : « Moet je nou om 't verlies van een huis grienen ? — Ik treur niet om 't verlies van dat huis, antwoordde Françoise, maar wel om mijn pop ! »

De tweede anekdote heeft eveneens betrekking op een zesjarig meisje. Doch haar naam kennen wij niet. Best is het een onzer lezeresjes ?

Men vroeg haar wie zij 't liefst zag, haar kat of haar pop. Eerst wilde zij niets zeggen, doch tenslotte fluisterde zij : « Il zie mijn kat 't liefst, maar vertelt u het mijn pop niet. »

TELKENS rond dit tijdstip bieden wij jullie in onze SPECIAAL een grote prijskamp. Wij doen dat, enerzijds, om het uitstervend jaar goed te beëindigen en, anderzijds, om het ontluikende nieuwe jaar goed te beginnen. Deze keer echter is er niet zo 'n grote prijskamp. Maar in de plaats daarvan krijgen jullie een vierweekse monsterprijskamp. Zeker, er wordt deze keer een inspanning gevergd, doch de inzet loont de moeite. Trouwens, het genoegen een prachtige prijs te winnen, wordt er door verdubbeld. Terecht zullen de winnaars mogen zeggen : « Ik was één der slimsten ! »

OPGELET !
Hier vinden jullie het eerste gedeelte van deze prijskamp. Doch, zend geen oplossing in, alvorens op de vragen van nummers 430 (2de deel), 431 (3de deel) en 432 (4de deel) te hebben geantwoord.
Wanneer de vraag betreffende het vierde en laatste deel zal verschijnen, zullen wij jullie alle nodige inlichtingen geven betreffende de manier waarop jullie antwoord moet worden opgemaakt.

Het eerste gedeelte :

DE NATIONALE KLEDERDRACHTEN

Opdat het nieuwe jaar, dat wij eerstdaags gaan inluiden, een jaar van wereldvrede zij, gaan wij trachten wat meer over onze buren te vernemen, teneinde ze beter te leren waarderen.

Ziedaar waarom de folkloristische klederdracht als onderwerp van deze eerste prijsvraag werd gekozen. Er worden jullie hier twaalf poppetjes voorgesteld. Elk hunner draagt een typisch kostuumpje uit hun streek van herkomst. Aan jullie uit te vissen welke landen deze popjes vertegenwoordigen.

De landen van herkomst moeten in alfabetische volgorde worden gerangschikt.

En komende week krijgen jullie een tweede opgave.

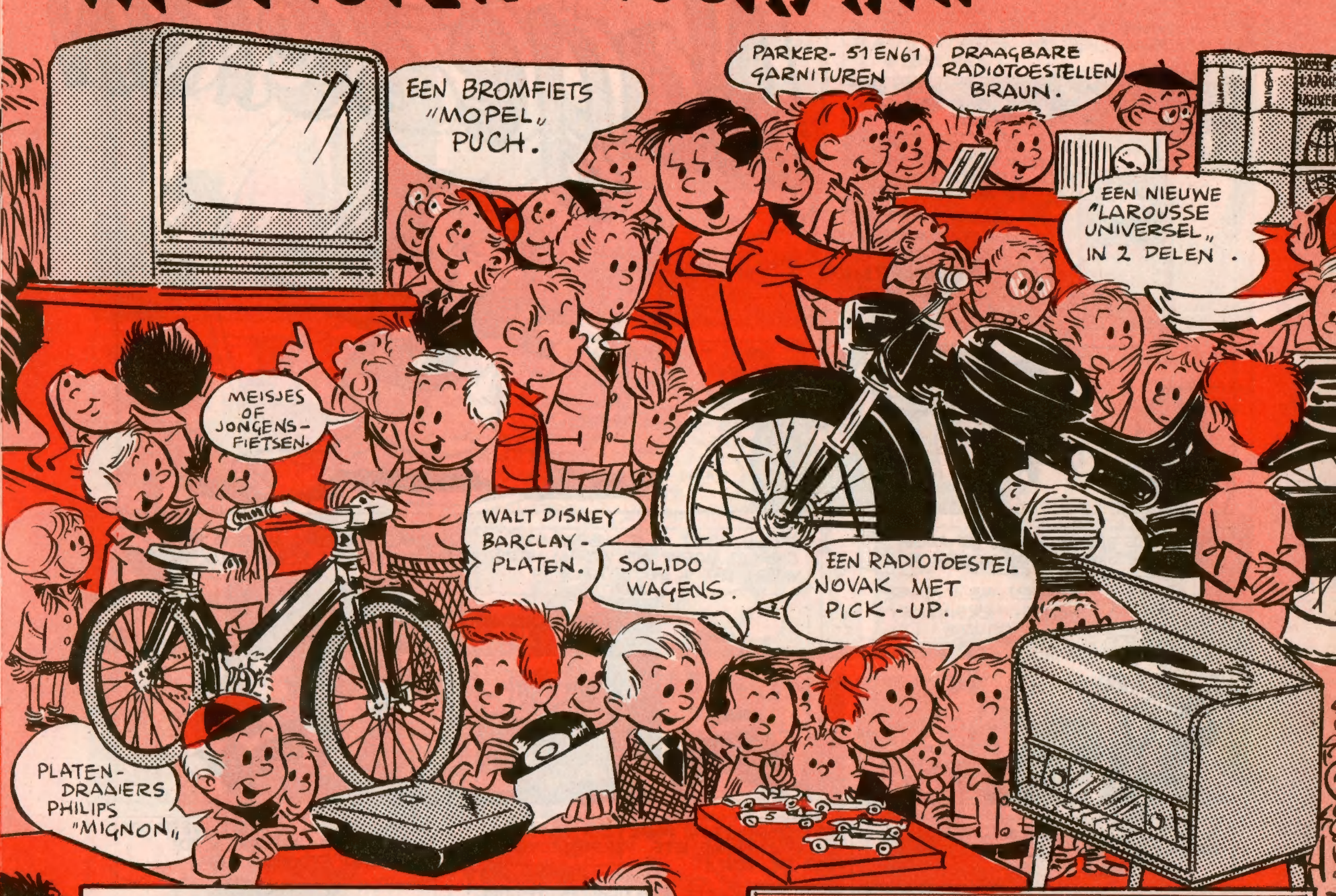

EERSTE PRIJS	:	1 televisietoestel **PHILIPS.**
TWEEDE PRIJS	:	1 bromfiets « Moped » **PUCH.**
DERDE PRIJS	:	1 radiotoestel **NOVAK** met pick-up.
4e en 5e PRIJS	:	1 PARKER 61-garnituur « Heiloom » - met goudlaag bedekte dop.
6e en 7e PRIJS	:	1 PARKER 51-garnituur « Gold Filled »- met goudlaag bedekte dop.
8e tot 12e PRIJS	:	1 draagbaar radiotoestel BRAUN.
13e PRIJS	:	1 nieuwe « Larousse Universel » in 2 delen.
14e tot 19e PRIJS	:	1 meisjes- of jongensfiets.
20e tot 24e PRIJS	:	1 platendraaier PHILIPS « Mignon » + 3 Walt Disney gewijde Barclay-platen.
25e PRIJS	:	1 PARKER « Arrow Gold ».
26e tot 28e PRIJS	:	1 doos nr. 7 SOLIDO-wagens.
29e tot 78e PRIJS	:	1 voetbal.
79e tot 84e PRIJS	:	1 doos « Le Mans » met 5 SOLIDO-auto's.
85e tot 104e PRIJS	:	1 Zwitsers uurwerk.
105e tot 109e PRIJS	:	1 stereoscoop + 1 zakje met drie platen VIEW MASTER.
110e tot 111e PRIJS	:	1 fototoestel AGFA.
112e tot 116e PRIJS	:	1 kogelpel PARKER T. BALL met drukknop.
117e tot 166e PRIJS	:	1 rubberpop « Vache qui rit ».
167e tot 216e PRIJS	:	1 rubberpop « Donald ».
217e tot 316e PRIJS	:	1 doos schrijfpapier « Mickey ».
317e tot 356e PRIJS	:	1 puzzle Walt Disney.

JIJ OOK KUNT SNEL, ZONDER VEEL TE LEREN, EEN GOED HARMONICASPELER WORDEN.
Wij stellen GRATIS een trekharmonica tot jouw beschikking om thuis te leren. Vraag gedetailleerd prospectus nr 15 aan de
HOGERE ACCORDEON-SCHOOL
Leiding Ch. DEMAELE
Filips-van-Champagnestr., 42
BRUSSEL
Inschrijvingen het ganse jaar door.
Plaatselijk afdelingen over gans het land.

De lexicologische moeilijkheden - behoren tot 't verlenden, - want met de
LAROUSSE !
in de hand - komt men door gans 't Franse land.

OOK JIJ
zult spelenderwijs kennis kunnen opdoen met
VIEW-MASTER
het niet na te maken stereoscopische beelden-toestel !

Net als Vader heb ik ook "mijn" Parker

Hij werd speciaal opgevat voor mij die school ga - lessen volg - door...

...het grootste merk ter wereld !

Lang niet zo duur als men zou denken, met zijn afgeschermde pen en zijn pijlvormige haak. **Hij is sensationeel, de**
"17 STUDENT"

Nagezeten

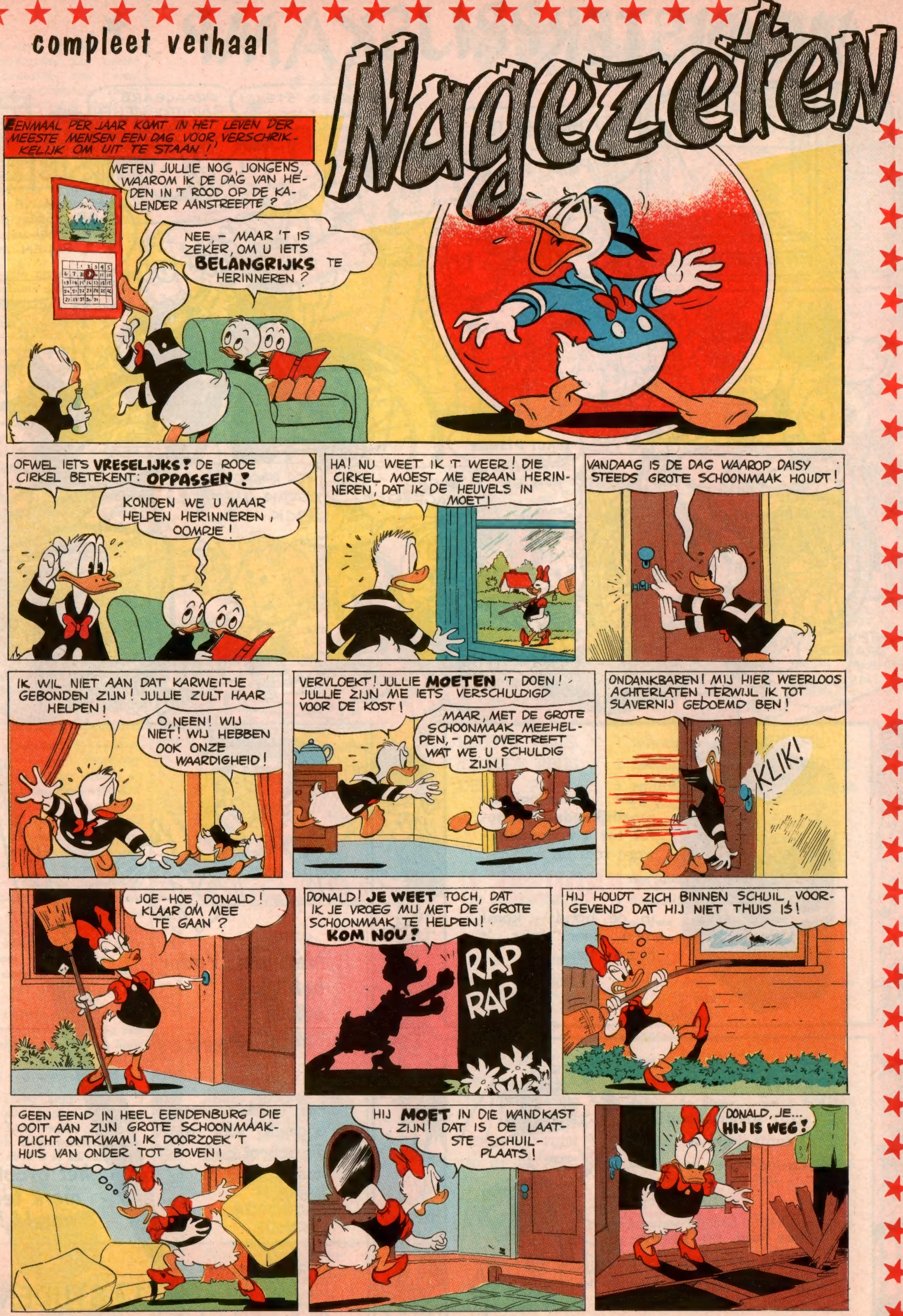
Nagezeten
EENMAAL PER JAAR KOMT IN HET LEVEN DER MEESTE MENSEN EEN DAG VOOR, VERSCHRIKKELIJK OM UIT TE STAAN !
WETEN JULLIE NOG, JONGENS, WAAROM IK DE DAG VAN HEDEN IN 'T ROOD OP DE KALENDER AANSTREEPTE ?
NEE, - MAAR 'T IS ZEKER, OM U IETS BELANGRIJKS TE HERINNEREN ?
OFWEL IETS VRESELIJKS! DE RODE CIRKEL BETEKENT: OPPASSEN !
KONDEN WE U MAAR HELPEN HERINNEREN, OOMPJE !
HA! NU WEET IK 'T WEER! DIE CIRKEL MOEST ME ERAAN HERINNEREN, DAT IK DE HEUVELS IN MOET !
VANDAAG IS DE DAG WAAROP DAISY STEEDS GROTE SCHOONMAAK HOUDT !
IK WIL NIET AAN DAT KARWEITJE GEBONDEN ZIJN! JULLIE ZULT HAAR HELPEN !
O, NEEN! WIJ NIET! WIJ HEBBEN OOK ONZE WAARDIGHEID !
VERVLOEKT! JULLIE MOETEN 'T DOEN! JULLIE ZIJN ME IETS VERSCHULDIGD VOOR DE KOST !
MAAR, MET DE GROTE SCHOONMAAK MEEHELPEN, - DAT OVERTREFT WAT WE U SCHULDIG ZIJN !
ONDANKBAREN! MIJ HIER WEERLOOS ACHTERLATEN TERWIJL IK TOT SLAVERNIJ GEDOEMD BEN !
KLIK!
JOE-HOE, DONALD! KLAAR OM MEE TE GAAN ?
DONALD! JE WEET TOCH, DAT IK JE VROEG MIJ MET DE GROTE SCHOONMAAK TE HELPEN! KOM NOU !
RAP RAP
HIJ HOUDT ZICH BINNEN SCHUIL, VOORGEVEND DAT HIJ NIET THUIS IS !
GEEN EEND IN HEEL EENDENBURG, DIE OOIT AAN ZIJN GROTE SCHOONMAAKPLICHT ONTKWAM! IK DOORZOEK 'T HUIS VAN ONDER TOT BOVEN !
HIJ MOET IN DIE WANDKAST ZIJN! DAT IS DE LAATSTE SCHUILPLAATS !
DONALD, JE... HIJ IS WEG !

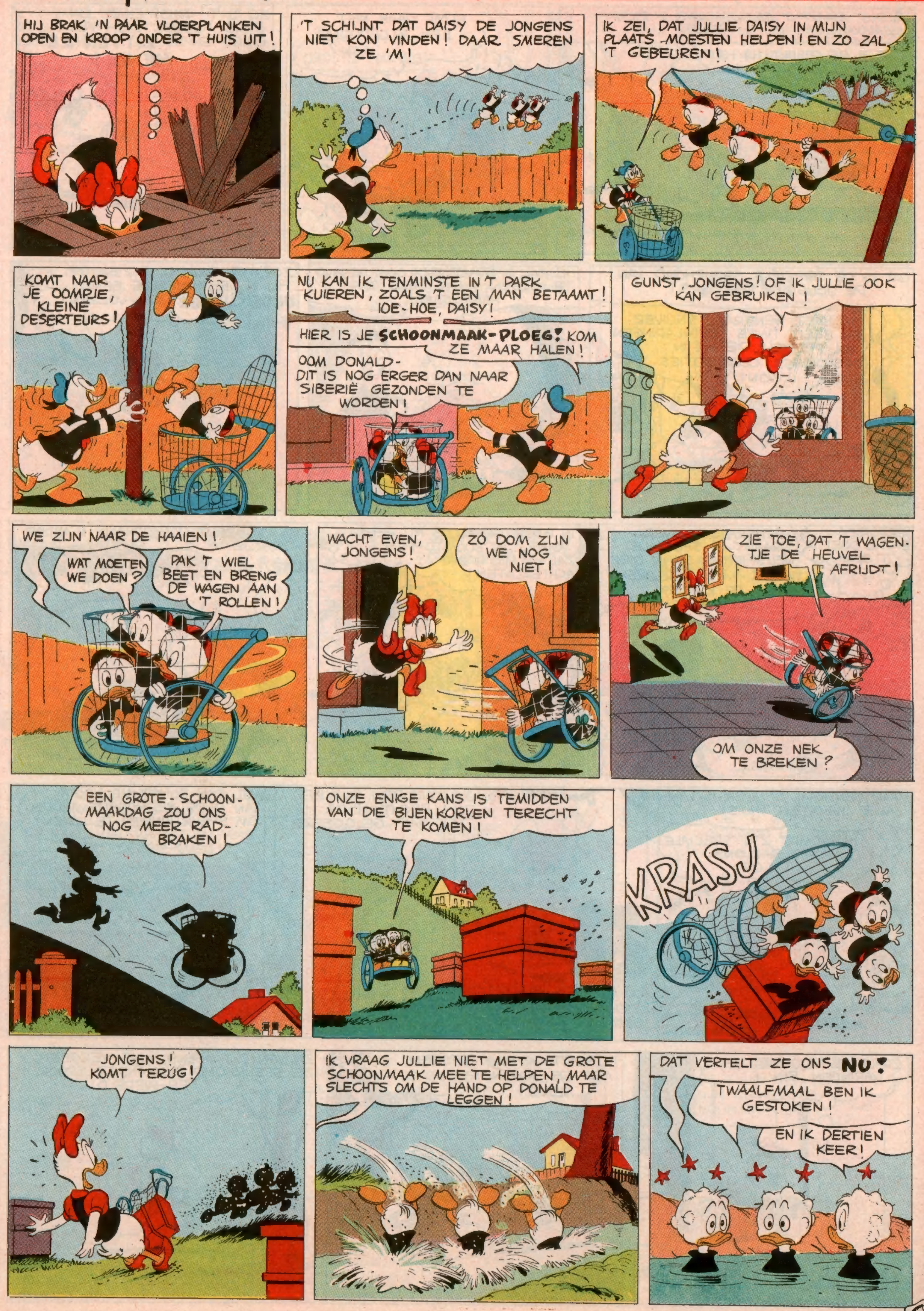
HIJ BRAK 'N PAAR VLOERPLANKEN OPEN EN KROOP ONDER 'T HUIS UIT !
'T SCHIJNT DAT DAISY DE JONGENS NIET KON VINDEN! DAAR SMEREN ZE 'M !
IK ZEI, DAT JULLIE DAISY IN MIJN PLAATS MOESTEN HELPEN! EN ZO ZAL 'T GEBEUREN !
KOMT NAAR JE OOMPJE, KLEINE DESERTEURS !
NU KAN IK TENMINSTE IN 'T PARK KUIEREN, ZOALS 'T EEN MAN BETAAMT! IOE-HOE, DAISY !
HIER IS JE SCHOONMAAK-PLOEG! KOM ZE MAAR HALEN !
OOM DONALD- DIT IS NOG ERGER DAN NAAR SIBERIË GEZONDEN TE WORDEN !
GUNST, JONGENS! OF IK JULLIE OOK KAN GEBRUIKEN !
WE ZIJN NAAR DE HAAIEN !
WAT MOETEN WE DOEN ?
PAK 'T WIEL BEET EN BRENG DE WAGEN AAN 'T ROLLEN !
WACHT EVEN, JONGENS !
ZÓ DOM ZIJN WE NOG NIET !
ZIE TOE, DAT 'T WAGENTJE DE HEUVEL AFRIJDT !
OM ONZE NEK TE BREKEN ?
EEN GROTE-SCHOONMAAKDAG ZOU ONS NOG MEER RADBRAKEN !
ONZE ENIGE KANS IS TEMIDDEN VAN DIE BIJENKORVEN TERECHT TE KOMEN !
KRASJ
JONGENS! KOMT TERUG !
IK VRAAG JULLIE NIET MET DE GROTE SCHOONMAAK MEE TE HELPEN, MAAR SLECHTS OM DE HAND OP DONALD TE LEGGEN !
DAT VERTELT ZE ONS NU !
TWAALFMAAL BEN IK GESTOKEN !
EN IK DERTIEN KEER !

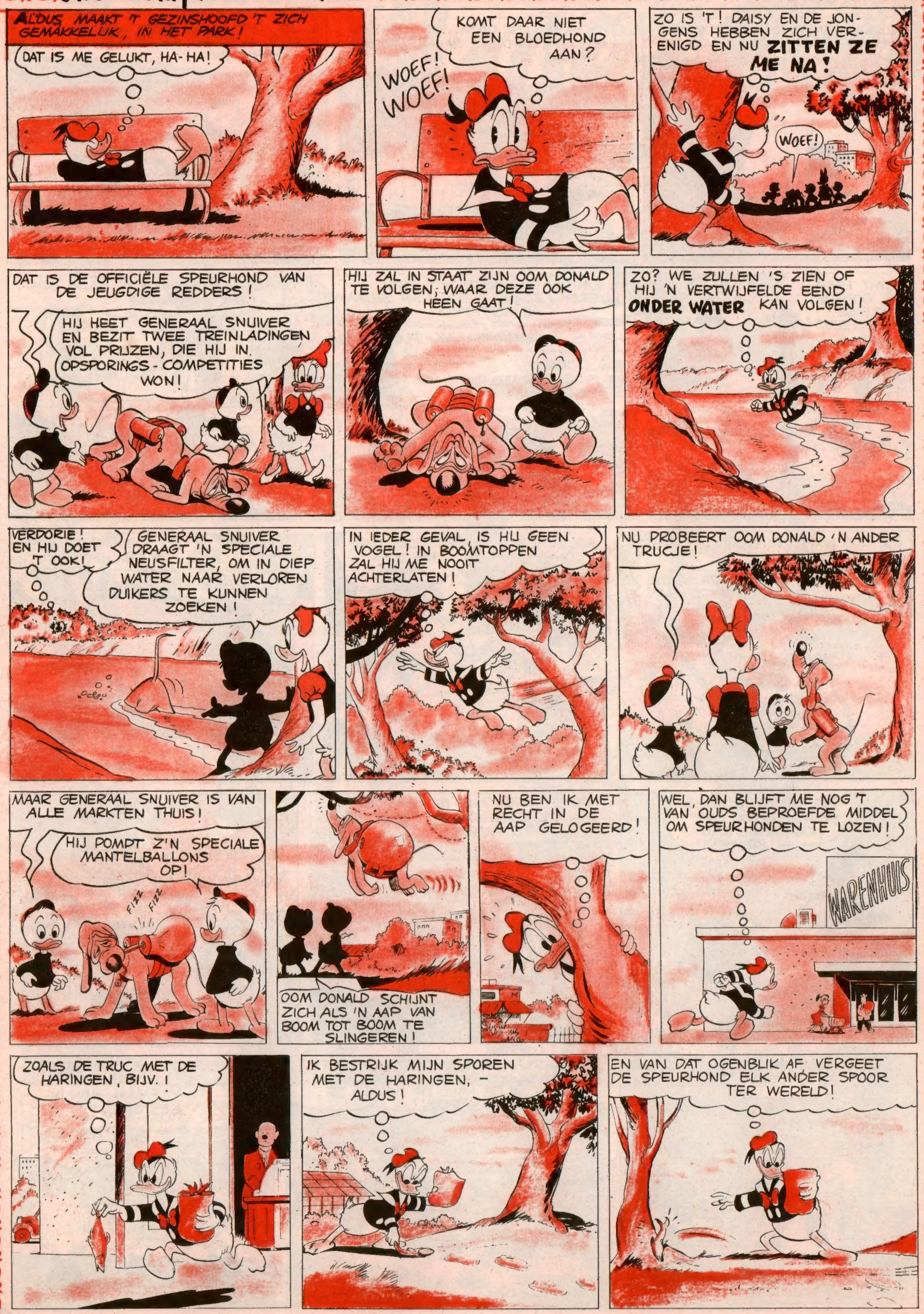

ons compleet verhaal

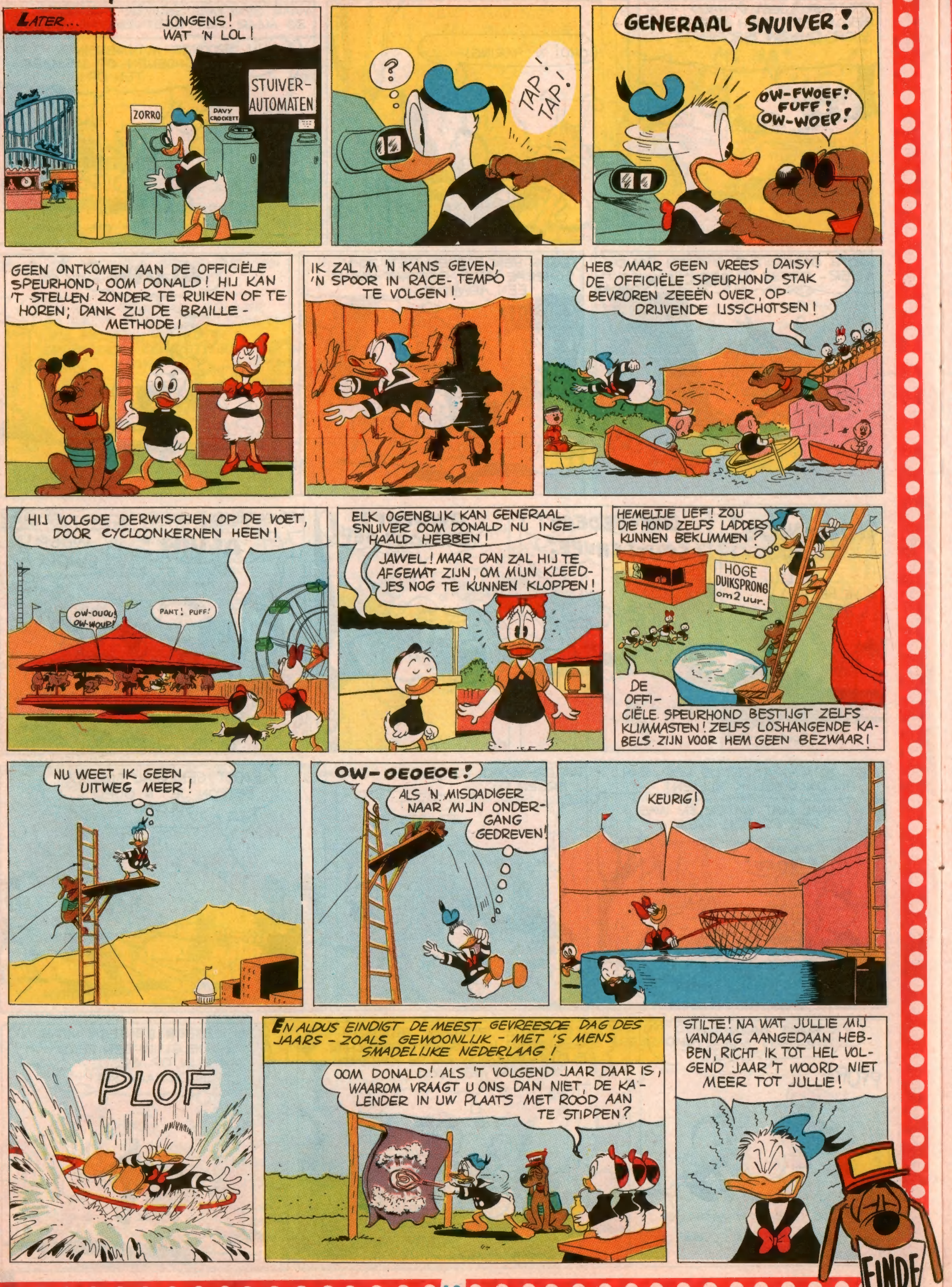

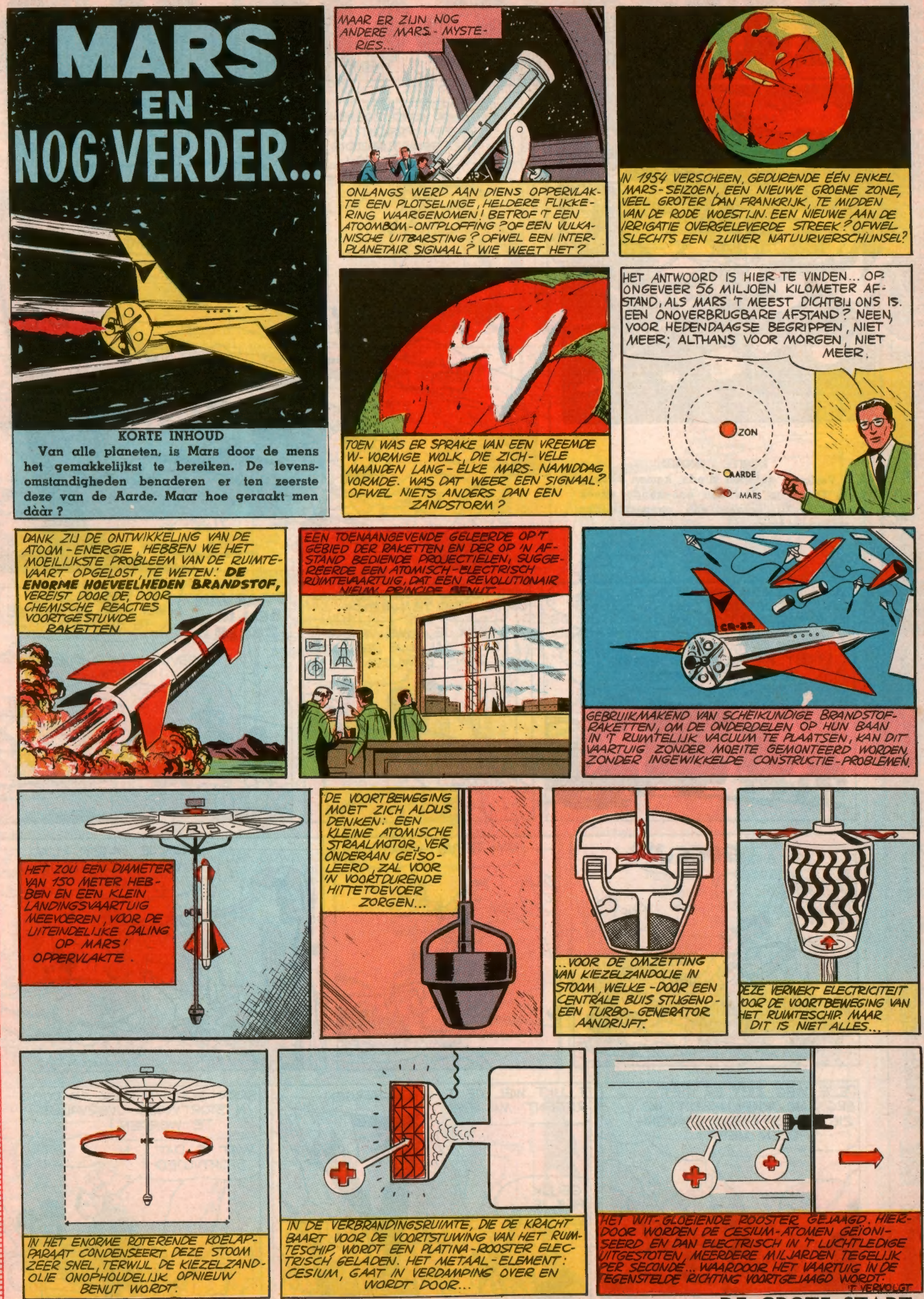

VOLGENDE DONDERDAG: **DE GROTE START**

HET BOUWVALLIG SLOT

KORTE INHOUD

Verloren gelopen zijnde, komen Mickey en Dingo in één hun onbekende streek terecht. Zij volgen een ogenschijnlijke eindeloze baan.

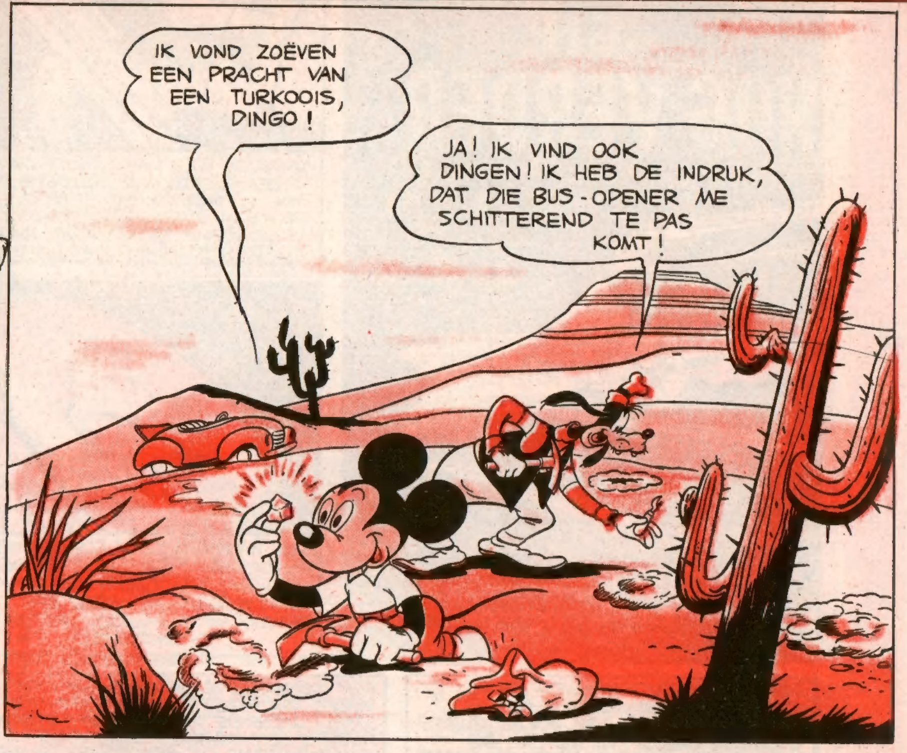

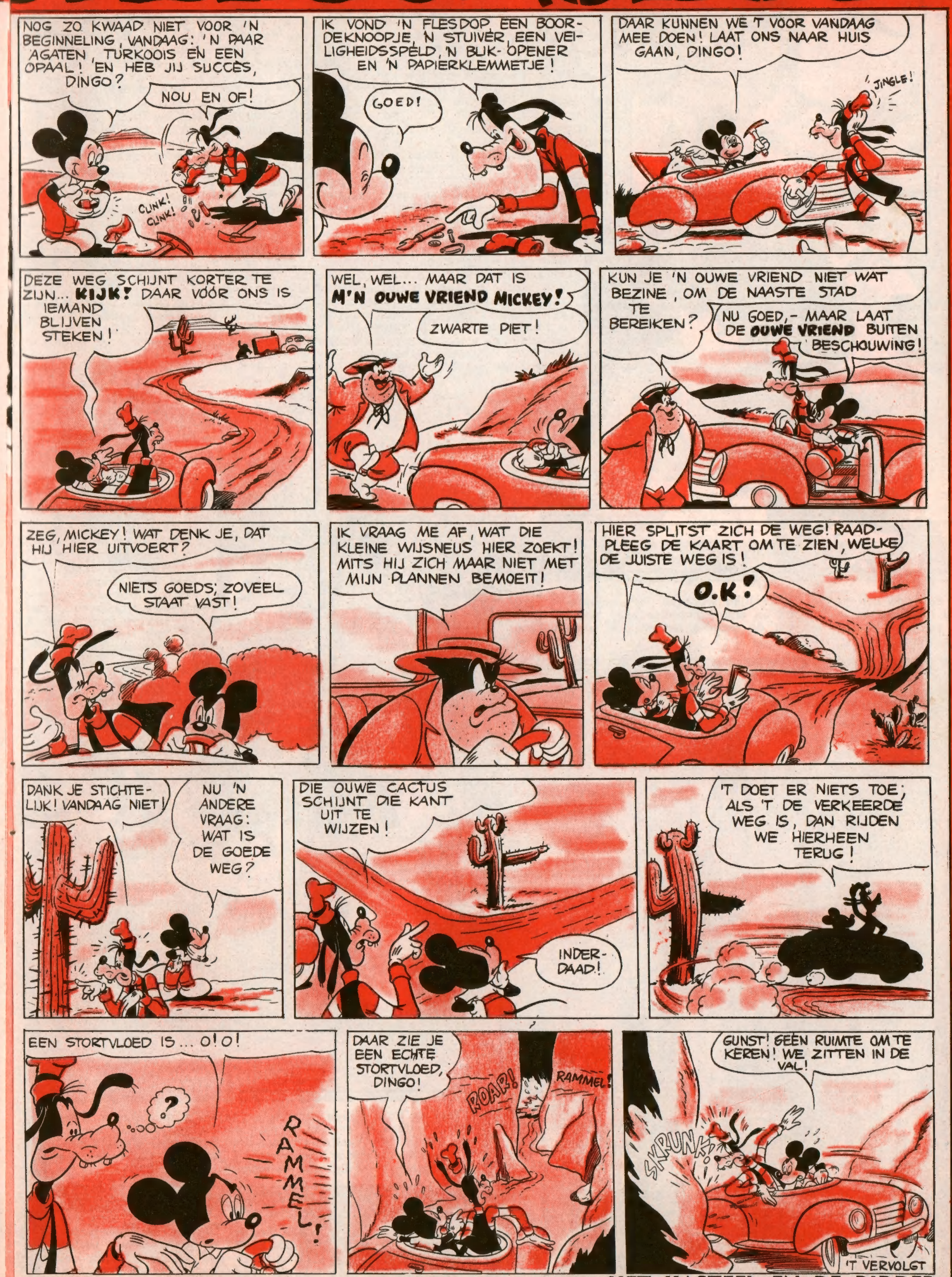

VOLGENDE DONDERDAG: **HET KASTEEL EN DE RIDDER**

De Schone Slaapster in het Bos

Bij de eerste oogopslag zou men zeggen dat slapen niets kost. Het volstaat te beschikken over een plaatsje om zich neer te vleien en genoeg vaak te hebben om een heerlijk tijdje in Morpheus' armen door te brengen, zonder dat je er 'n cent voor hoeft te betalen.

Nochtans heeft zo 'n dutje het bagatelletje van 300 miljoen belgische franken gekost! Weliswaar gaat het hier om de slaap van een prinses en duurde hij zestien jaar. Jullie kennen deze prinses met haar kostbare slaap : De Schone Slaapster. En voornoemd, fabelachtig bedrag werd door Walt Disney voor het verfilmen van dit sprookje betaald.

Jullie, de getrouwen van onze magazine, weten hoe veelzijdig ontwikkeld Disney's talent is. Eens te meer, verbaast en verrukt hij ons. Want « De Schone Slaapster » — de bekroning van zes jaren inspanning — noodzaakte zoveel werk, technische en artistieke bedrijvigheid en vakmanschap, dat alle dollars ter wereld niet zouden volstaan om het te betalen. Elke tekening is een meesterwerk van geestrijkheid of gevoeligheid, naargelang de inhoud van het beeld, en dit alles in een zeer moderne stijl.

Elke personage werd zorgvuldig bestudeerd en zo getrouw mogelijk weergegeven. « De Schone Slaapster » is geen ongenaakbare prinses, maar een jong meisje zoals alle jonge meisjes ter wereld, en de prins is het evenbeeld van eender welke jongeling met edel hart en zielenadel.

Wie « Sneeuwwitje », « Assepoester » of « Peter Pan » heeft gezien, heeft daarom « De Schone Slaapster » nog niet gezien, want het betreft een nieuwe Disney-techniek, iets nieuws in zijn soort, dat door niemand ooit werd nagedaan : de lange tekenfilm. En zo tot op heden niemand Walt Disney naar de kroon durfde steken, dan komt dat, omdat zij zich eenvoudigweg niet in staat achten het beter te doen.

Verliezen wij hier geen kostbare plaats met het sprookje van « De Schone Slaapster » nog eens over te vertellen? Velen kennen dat verhaaltje reeds en diegenen die het nog nooit hebben gehoord, zullen met des te meer genoegen de film volgen wanneer deze in onze bioscopen zal worden afgedraaid. Wanneer? De juiste datum is nog niet bepaald, doch stellig in 1959. In afwachting laten wij jullie reeds met de decors en de personages kennis maken. Is het niet logisch dat de lezertjes van « Mickey Magazine » daar eerst kennis mee maken? Hoe zou het ook anders kunnen : voor zijn vrienden heeft men immers geen geheimen!

Terwijl de Boze Fee de verschrikkelijke woorden over het kindje uitspreekt, reageren koning Stefan en zijn echtgenote zeer verschillend. De vader kijkt boos, terwijl de moeder het wichtje angstig tegen zich aandrukt.

Zijn er Boze Feeën, er zijn er gelukkig ook Goede. Deze laatsten doen al wat zij kunnen om de draagwijdte van de vloek door haar venijnige zuster over 't prinsesje uitgesproken, te verzachten. Helaas! zoals altijd is de macht van de slechte feeën groter dan die van de goede!

Hemel! Wat 'n afgrijselijk wezen! Dàt is zonder enige twijfel de Boze Fee! Haar gemoed vol verwensingen zal zij de doop van het prinsesje bijwonen... en er de Schone Slaapster van maken!

Mooi en bovendien prinses zijn, kan een jong meisje nog iets meer verlangen? Maar met stijgende angst verbeidt haar omgeving het ogenblik waarop de voorspelling werkelijkheid zal worden. Dit zijn verschrikkelijke ogenblikken, want de prinses is bij elkeen geliefd.

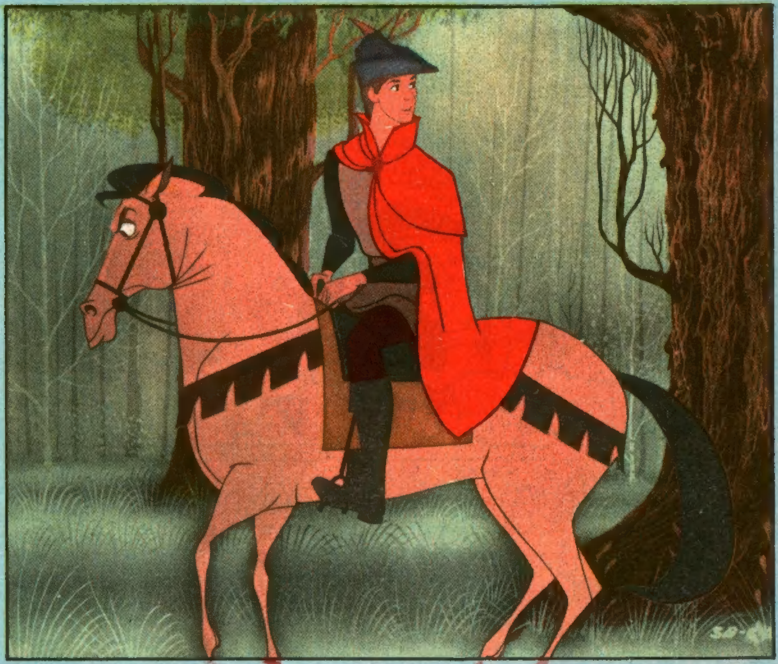

De charmante prinsen berijden steeds witte paarden. Zoals er altijd mooie prinsesjes wachten tot zij door haar geliefde in galop geschaakt worden. Maar waarop wacht de slapende prinses?

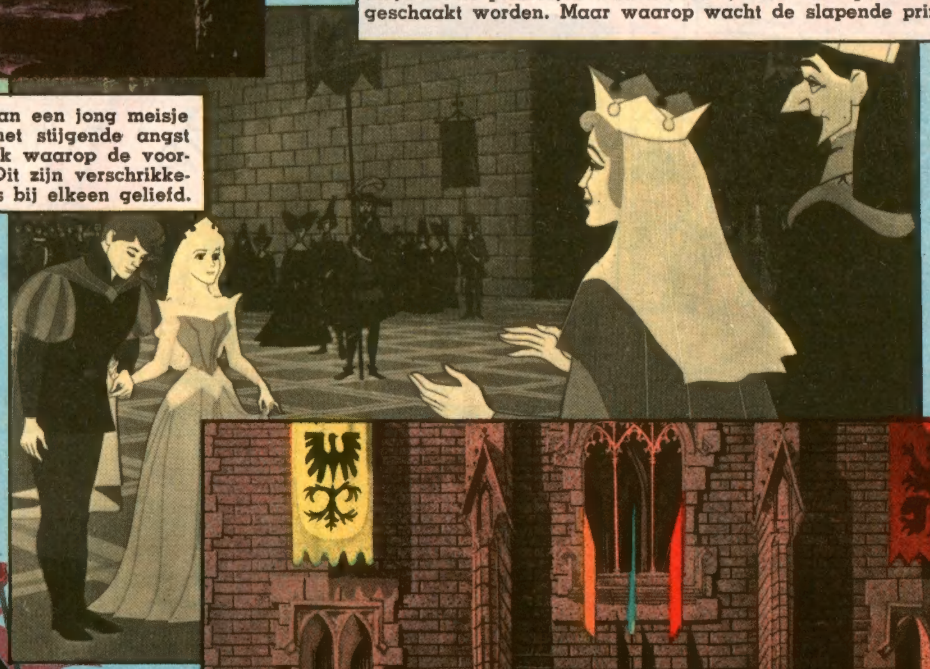

Het tafereel brengt de voornaamste in de film optredende personages samen : de Schone Slaapster, de Lieve Prins, de Goede Feeën en zelfs de Boze Fee met haar lelijke handlangers. Hier schijnt echter geen vuiltje aan de lucht te zijn. In het rijk der feeën kennen alle vertelseltjes immers een gelukkige afloop.

EEN MERKWAARDIGE PICKNICK

KORTE INHOUD

Alle miljardairen van Eendenburg nemen aan een picknick deel. In een naburige woning ontmoet Jeremias Mc Duck een geleerde die er in geslaagd is de gestalte van de dieren menigkeer te vergroten. Donald denkt dat ziin oom in gevaar verkeert en snelt hem te hulp.

VOLGENDE DONDERDAG: **DONALD KOMT ONGELEGEN**

DE GOUDPUT

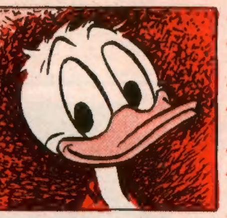

Om zijn spaarduiten voor diefstal te vrijwaren, heeft Jeremias Mc Duck het in een braak liggend stuk grond begraven. Hij is er echter onkundig van dat dit perceel destijds door de grootvader van de Zware Jongens werd aangekocht. Deze laatsten, door de verhevenheid van de bodem door al dat geld teweeggebracht misleid, denken met een petroleumlaag te doen te hebben en beginnen te boren.

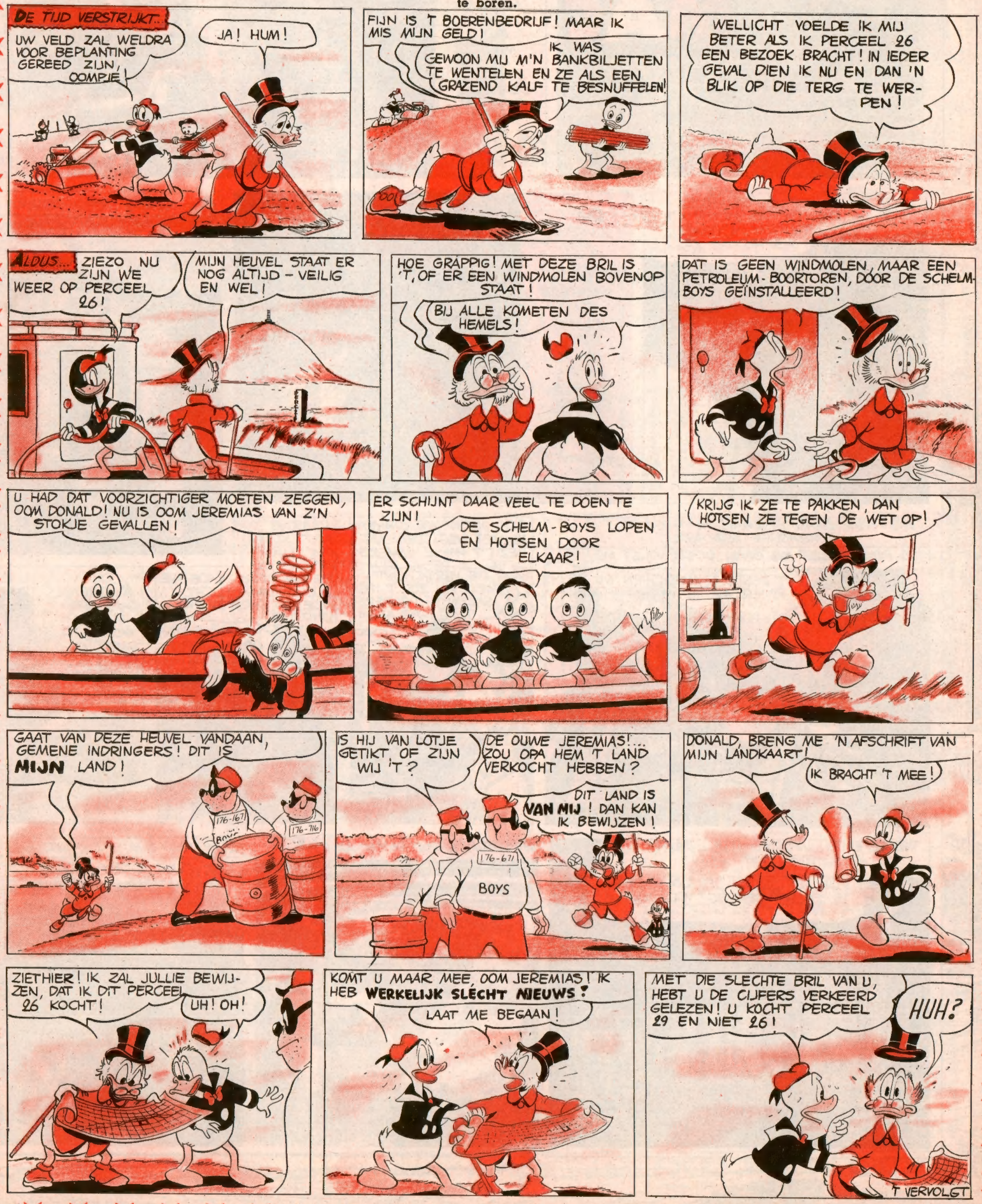

VOLGENDE DONDERDAG: **DE GOUDPUT**

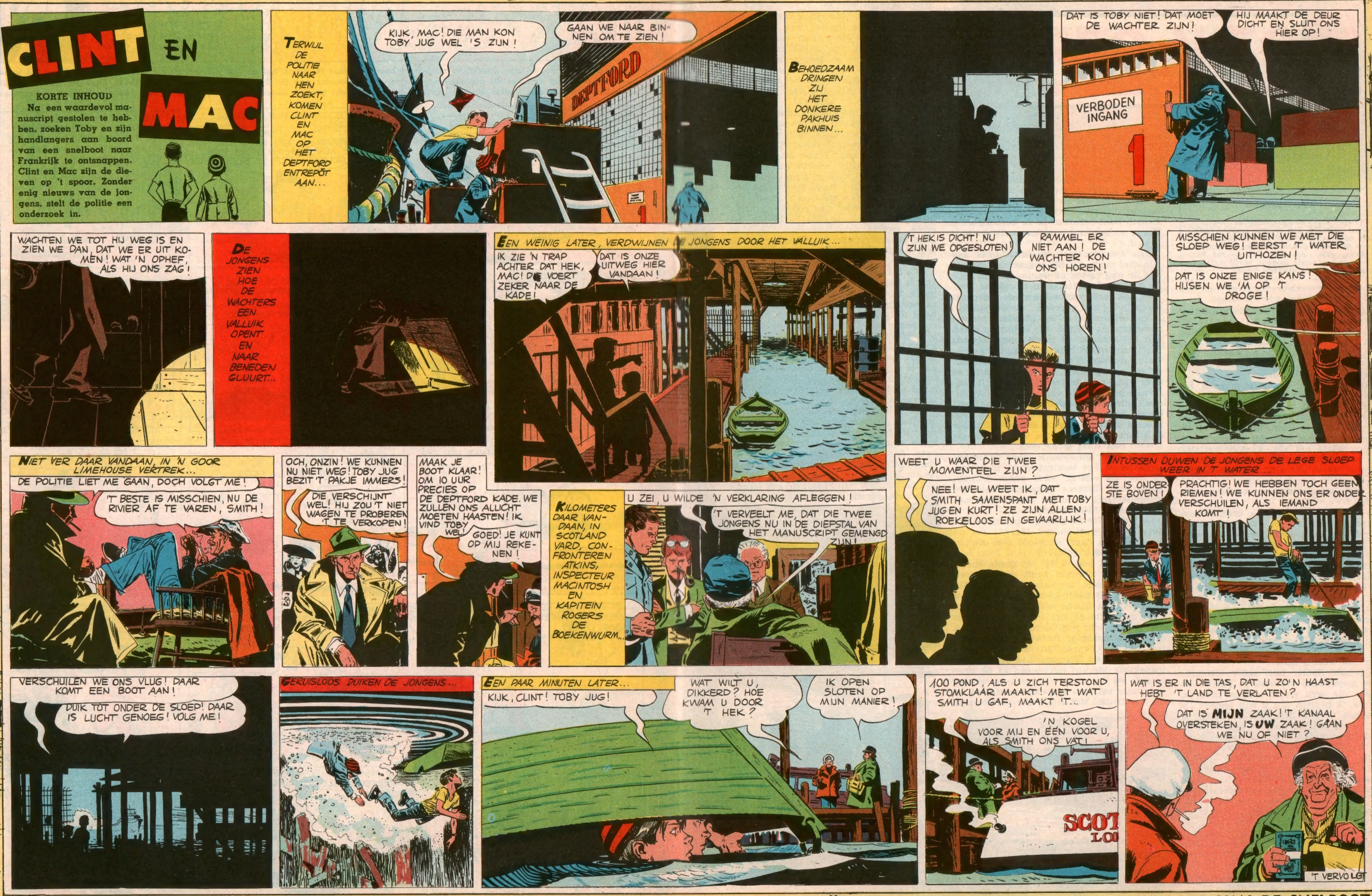

...VOLGENDE DONDERDAG: **AAN BOORD VAN DE SNELBOOT**

27.K.235

KORTE INHOUD

Twee auto's dragen dezelfde nummerplaat : 27K235. Een groepje jongelui heeft dit opgemerkt en stelt een onderzoek in. Eén hunner, Gustaaf, verdwijnt. Inspecteur Mono, vader van één van de tot het groepje behorende jongens, wordt met het opsporen van de vermiste belast.

Een taxi reed voorbij en de inspekteur deed hem stoppen. Weldra bereikte hij zijn kantoor in het centraal kommissariaat.

— Hallo !... Gelieve de inspekteurs Cornet en Clemens naar het kantoor van inspekteur Mono te roepen.

Later verlieten de twee mannen het kantoor van Mono met de opdracht een oogje in het zeil te houden : de ene op de weg die Gustaaf had moeten volgen om naar Lode te gaan, de andere op de omgeving van het huis der Carlier's zelf.

Mono wilde net zijn kantoor verlaten toen de telefoon rinkelde. Het was kommissaris Méry, die zich aan het andere einde van de draad bevond.

— Wel, Mono, hebt u al een spoor gevonden ?

— Het spijt me, chef. Ik beschik vanzelfsprekend over een paar elementen, maar niets zekers. Er blijven me trouwens nog drie dagen over, als ik me niet vergis.

— Zeker, m'n beste. Maar ik zou iets geruststellends willen laten weten aan de Rodier's. Gisteren hebben ze me viermaal opgebeld. En weet u wat vader Rodier me over u verteld heeft ?

— Dat die inspekteur Mono hem geen vertrouwen inboezemde en dat hij niet begreep waarom u hem met zo'n belangrijke opdracht belast hebt...

— Precies !... riep Méry verbaasd uit. Maar hoe weet u dat ?

— Omdat Rodier heel zeker mooipratende inspekteurs verkiest, in plaats van mensen die geen woord zeggen, zoals ik.

— Ja, ik begrijp wat u wilt zeggen. De schrijvers van politieromans dragen er veel toe bij om het publiek een verkeerd beeld op te hangen van de politie. Maar laat u daardoor niet ontmoedigen ! We moeten de mensen leren dat die « onbeleefde lui » van de officiële politie een beetje doeltreffender te werk gaan dan de speurders in de vier-stuiversromannetjes.

— We zullen ons best doen, chef, antwoordde Mono voorzichtig, alvorens de hoorn neer te leggen.

Het was elf uur toen de inspekteur terug thuis kwam. Mevr. Mono deelde hem onmiddellijk mede dat men hem tijdens zijn afwezigheid opgebeld had.

— Ik legde net de hoorn neer toen je binnenkwam, zei ze. Het was een van je mannen : Cornet. Hij zei dat je hem telefonisch kunt bereiken in de herberg « De Kunst », tussen kwart over elf en half twaalf.

Een kwartier later deelde Cornet aan zijn chef mede, dat hij er goed aan gedaan had de weg tussen de woning der Rodier's en die van Lode te laten bewaken.

— Een kerel, van wie u me de persoonsbeschrijving had gegeven... die Stepanek... is voorbijgereden in een Standard met de nummerplaat 27K235. Hij is blijven staan aan het nummer 64 in de laan. Clemens heeft hem op het belknopje van het gelijkvloers zien drukken. Hij is binnengegaan en is er nog altijd... Clemens houdt de deur van het nummer 64 nauw in 't oog. In alle geval is de vent, die daar woont, een Duitser... een zekere Müller, dat heeft me de baas van de herberg gezegd. Wat vreemd schijnt is, dat naast het belknopje de naam van de huurder van het appartement niet staat geschreven.

— In orde, antwoordde Mono. Maar het is nutteloos het toezicht voort te zetten. Ik weet nu wat ik wilde weten. U kunt samen met Clemens terugkeren naar het kommissariaat en u ter beschikking van kommissaris Méry houden.

— Weet u er al genoeg van ! riep Cornet uit, heel verwonderd. Maar...

— Breek u daar het hoofd niet over, u hebt knap werk geleverd.

— Ditmaal ben ik op het goede spoor, dacht Mono. Gustaaf heeft wellicht een der wagens met de nummerplaat 27K235 gezien en hij heeft hem gevolgd. En nu gaan wij een kleine wandeling maken.

De zon zette de straten van de stad in een vrolijk licht toen Mono omstreeks één uur in de namiddag Antwerpen verliet en met zijn Volkswagen naar de loodsen van de CICAS reed. Niemand had de bekende inspekteur kunnen herkennen in de vermoeide en besnorde werkman, die achter het stuur zat, een uitgedoofde sigaret in de mondhoek. Met zijn vuile pet en zijn bevlekt pak leek Bob's vader treffend op een van die vele arbeiders, die aan de Scheldekaaien werken.

Op ongeveer één kilometer van de plaats, waar de loodsen van de CICAS stonden, stopte Mono aan een benzinepomp, waar hij, zijn politiekaart tonend, vroeg de wagen te mogen laten staan. Ook drukte hij de bediende op het hart zijn mond te houden over het voorval.

Daarna zette hij zijn weg fluitend te voet voort.

Naarmate hij de loodsen naderde bestudeerde de inspekteur de gebouwen : drie grote konstrukties, opgetrokken uit grijze bakstenen, verrezen op een dertigtal meter afstand van de kaai. Tegen een ervan was de barak geplaatst, waarin we Stepanek en zijn mannen hebben zien vergaderen. Aan de waterkant stond een kleine hijskraan en aan een metalen brug, die parallel met de rivier was gebouwd, hingen laadbakjes. Aan de kaai zelf lag een grote, zwarte cargo gemeerd. Toen hij dicht genoeg genaderd was kon de inspekteur de naam op de boeg lezen : « Mayoembee ».

— « Mayoembee », dacht hij, opkijkend. Dat is een van de woorden, die door de jonge Rodier werden opgetekend in de zakagenda. Alles schijnt met elkaar verband te houden.

Twee mannen stapten juist uit de loodsen en terwijl een van hen in de stuurkajuit van de hijskraan klom, zette de andere zich op een kist om een sigaret aan te steken. Geen van beiden scheen de inspekteur opgemerkt te hebben; deze stond nochtans op slechts een tiental meter van de kraan.

Het geluid van een motor deed Mono opkijken. Een koude rilling liep over zijn rug : de bestelwagen, die hij had gevolgd op de weg van Brasschaat, kwam de weg naar de loodsen opgereden. Indien de chauffeur ervan in de arbeider de man herkende, die een bezoek had gebracht aan het kantoor van Stepanek, zou Mono's onderzoek ongetwijfeld hopeloos verknoeid zijn en zou zijn leven waarschijnlijk in gevaar verkeren... althans indien die mensen werkelijk de schurken waren, die Mono in hen vermoedde.

Doch Mono aarzelde niet lang : per slot van rekening was zijn vermomming doeltreffend genoeg om hem onherkenbaar te maken. Bovendien kwam het er op aan enkele inlichtingen te verzamelen, die zouden toelaten wat meer licht op de zaak te werpen. Het scheen Mono toe dat één enkele bliksemschicht zou volstaan om de duisternis te verscheuren, waarin die zaak nog altijd gehuld was. Hij naderde dus achteloos het groepje mensen, dat zich gevormd had rond de bestelwagen. Uit de wagen waren Müller — die Mono niet kende — en Roel gestapt. Charlie, de Canadese reus, leunde tegen het linkerspatbord aan de voorkant van het voertuig; hij was in een gesprek met Anderssen gewikkeld. Twee anderen mensen stonden, druk pratend, in de deur van de barak.

In die groep scheen Müller de belangrijkste man. Het was dus tot hem dat de inspekteur zich richtte, met de vinger tegen zijn pet tikkend, als groet :

— Excuus, M'neer, ik zoek werk. Hebt u soms geen sterke vent nodig hier ?

De Duitser nam de pseudo-arbeider van hoog op en gromde :

— Ge moet kommen als de baaz hier ist.

— Akkoord, antwoordde Mono. Maar hoe kan ik weten wanneer hij hier is ? Kunt u me niet zeggen waar hij woont ?

Roel kwam tussenbeide op het ogenblik dat Müller de mond opende om te antwoorden :

— Zeg eens, beste, laat Meneer Müller gerust. We hebben hier niemand nodig, verknoei dus geen tijd meer en ga er vandoor !

— Jij bent misschien de baas, replikeerde Mono kwaad. Ik wil de goede God zien en niet Zijn heiligen !

Maar de genaamde Roel scheen helemaal niet onder de indruk, want hij brulde :

— Wel, zeg me dan eens, ben jij het die werk zoekt of ik ? Ik heb je gezegd dat hier geen job is voor jou... Begrepen ? Goed dan ! Je kunt gaan...

— 't Is al goed, ik wilde niemand kwaad maken, zei Mono kalm. Maar kunt u me geen tip geven ? Is er in de omgeving niemand, die een werkman zoekt ? Ik kan van alles doen en ik ben geen luiaard.

Zonder zijn kwaad humeur op te geven antwoordde Roel :

— 't Is hier geen arbeidskantoor ! Loop langs de kaaien, daar staan genoeg fabrieken waar je werk kunt vinden...

— Danke, prevelde Mono nederig. En hij verwijderde zich in de richting van de weg, maar niet zonder zich nog eens om te keren onderweg. Dit ging echter zo vlug, dat niemand het had kunnen opmerken. Mono had nochtans gezien dat de mannen van de CICAS zware kisten waren beginnen uit te laden uit de bestelwagen.

— Naaimachines, dacht de inspekteur. Ofwel... Verduiveld ! Waarom heb ik daar niet eerder aan gedacht ? Die mensen doen misschien aan smokkelarij. In een naaimachine kan men een fortuin verbergen aan verdovende middelen of... aan edelstenen. Nochtans stond er in Gustaaf's agenda een zin : « Het zijn slechts naaimachines ». Dat klopte niet. Indien de jongen Rodier die woorden heeft neergeschreven, is dat omdat hij gezien heeft... Oh ! Niet te vlug gaan... Ben ik er wel zeker van dat de woorden in de agenda bedenkingen van Gustaaf zijn ? Zouden het geen fragmenten zijn van een gesprek, dat hij hoorde... Ja ! We zijn er ! Ziedaar de bliksemschicht, die de duisternis verscheurt...

De inspekteur keerde terug naar zijn wagen en korte tijd daarna reed hij Antwerpen binnen. Het zicht van een prettig opgesmukte herberg gaf hem zin in een fris glas bier. Steeds in gedachten verzonken zat hij even later aan een tafeltje. Er bevond zich niemand anders in de gelagzaal en denkende zijn enige klant een plezier te doen liet de baas de radio spelen.

Mono sprong op toen een grafstem aankondigde, op de plechtige toon eigen aan de speakers van het gesproken dagblad :

— En thans kunt u luisteren naar de nieuwsberichten...

Waarop verschillende berichten volgden, die door de inspekteur amper beluisterd werden. Plots echter hoorde hij een bekend klinkende naam uitspreken door de speaker :

— Onder de leiding van Habib Mesched in hoogsteigen persoon hebben de rebellen getracht het konvooi te vernietigen, doch een krachtige tegenaanval van de veiligheidstroepen dwong de aanvallers er toe de vlucht te nemen zonder hun plan verwezenlijkt te hebben... In welingelichte kringen is men de mening toegedaan dat de rebellen eens te meer wapens ontvangen hebben. Immers, alhoewel de politie twee maanden geleden de twee voornaamste wapenopslagplaatsen ontdekt heeft, zetten de gewapende benden hun aanvallen onverminderd verder. Men veronderstelt dat de wapensmokkel 's nachts gebeurt op een verlaten plaats langs de kust, in de omgeving van Tanger. Uit Washington wordt vermeld dat...

Mono stond op; zijn ogen schitterden. Hij betaalde en verliet de herberg om zonder verwijl verder te rijden. Tien minuten later verscheen hij voor kommissaris Méry.

(' vervolgt). L. STERLING.

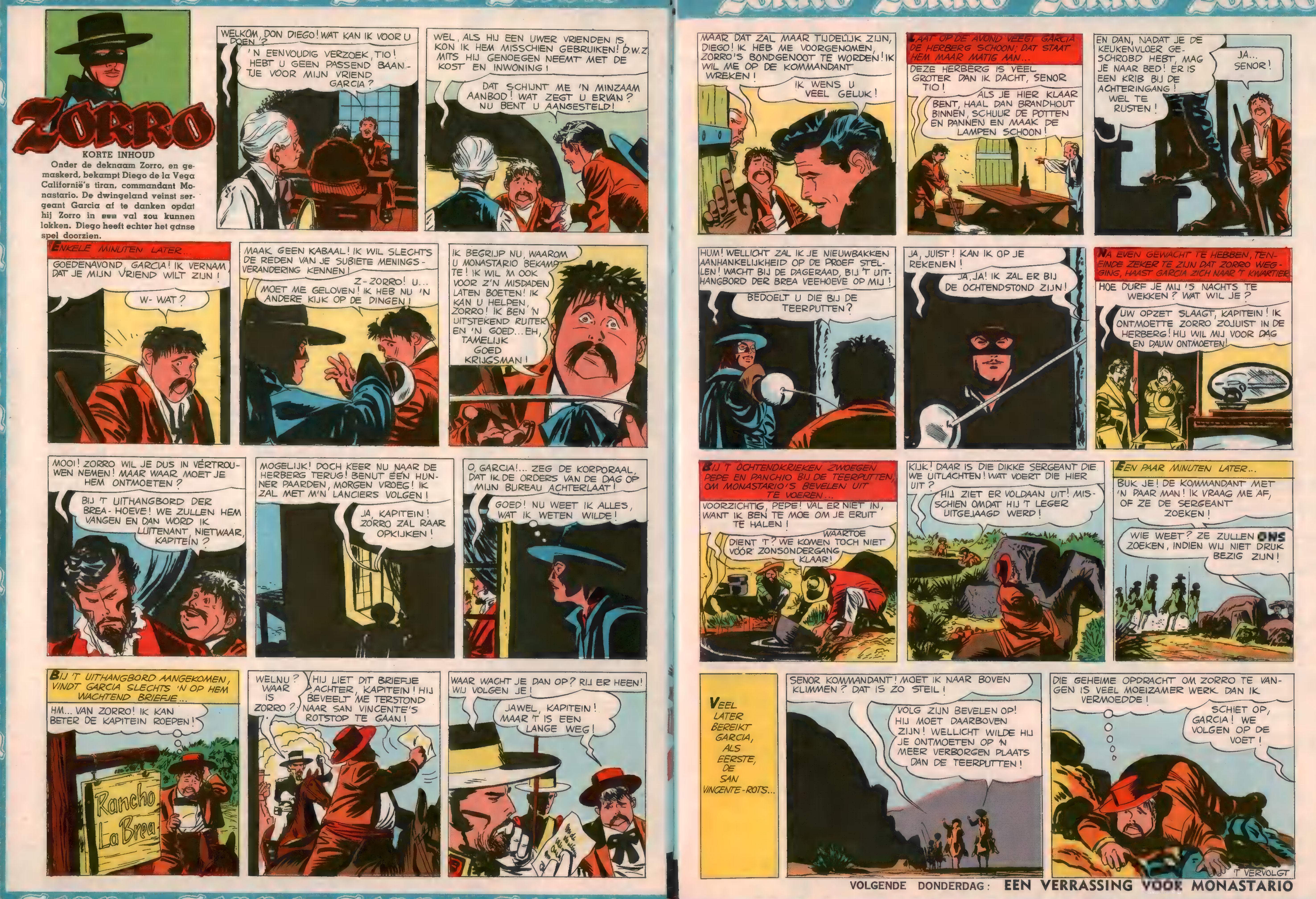
ZORRO
KORTE INHOUD
Onder de deknaam Zorro, en gemaskerd, bekampt Diego de la Vega Californië's tiran, commandant Monastario. De dwingeland veinst sergeant Garcia af te danken opdat hij Zorro in een val zou kunnen lokken. Diego heeft echter het ganse spel doorzien.
WELKOM, DON DIEGO! WAT KAN IK VOOR U DOEN?
'N EENVOUDIG VERZOEK, TIO! HEBT U GEEN PASSEND BAANTJE VOOR MIJN VRIEND GARCIA?
WEL, ALS HIJ EEN UWER VRIENDEN IS KON IK HEM MISSCHIEN GEBRUIKEN! D.W.Z. MITS HIJ GENOEGEN NEEMT MET DE KOST EN INWONING!
DAT SCHIJNT ME 'N MINZAAM AANBOD! WAT ZEGT U ERVAN? NU BENT U AANGESTELD!
ENKELE MINUTEN LATER...
GOEDENAVOND, GARCIA! IK VERNAM DAT JE MIJN VRIEND WILT ZIJN!
W- WAT?
MAAK GEEN KABAAL! IK WIL SLECHTS DE REDEN VAN JE SUBIETE MENINGSVERANDERING KENNEN!
Z-ZORRO! U... MOET ME GELOVEN! IK HEB NU 'N ANDERE KIJK OP DE DINGEN!
IK BEGRIJP NU, WAAROM U MONASTARIO BEKAMPTE! IK WIL 'M OOK VOOR Z'N MISDADEN LATEN BOETEN! IK KAN U HELPEN, ZORRO! IK BEN 'N UITSTEKEND RUITER EN 'N GOED... EH, TAMELIJK GOED KRIJGSMAN!
MOOI! ZORRO WIL JE DUS IN VERTROUWEN NEMEN! MAAR WAAR MOET JE HEM ONTMOETEN?
BIJ 'T UITHANGBORD DER BREA-HOEVE! WE ZULLEN HEM VANGEN EN DAN WORD IK LUITENANT, NIETWAAR, KAPITEIN?
MOGELIJK! DOCH KEER NU NAAR DE HERBERG TERUG! BENUT EEN HUNNER PAARDEN, MORGEN VROEG! IK ZAL MET M'N LANCIERS VOLGEN!
JA, KAPITEIN! ZORRO ZAL RAAR OPKIJKEN!
O, GARCIA!... ZEG DE KORPORAAL DAT IK DE ORDERS VAN DE DAG OP MIJN BUREAU ACHTERLAAT!
GOED! NU WEET IK ALLES, WAT IK WETEN WILDE!
BIJ 'T UITHANGBORD AANGEKOMEN, VINDT GARCIA SLECHTS 'N OP HEM WACHTEND BRIEFJE...
HM... VAN ZORRO! IK KAN BETER DE KAPITEIN ROEPEN!
Rancho La Brea
WELNU? WAAR IS ZORRO?
HIJ LIET DIT BRIEFJE ACHTER, KAPITEIN! HIJ BEVEELT ME TERSTOND NAAR SAN VINCENTE'S ROTSTOP TE GAAN!
WAAR WACHT JE DAN OP? RIJ ER HEEN! WIJ VOLGEN JE!
JAWEL, KAPITEIN! MAAR 'T IS EEN LANGE WEG!
MAAR DAT ZAL MAAR TIJDELIJK ZIJN, DIEGO! IK HEB ME VOORGENOMEN, ZORRO'S BONDGENOOT TE WORDEN! IK WIL ME OP DE KOMMANDANT WREKEN!
IK WENS U VEEL GELUK!
LAAT OP DE AVOND VEEGT GARCIA DE HERBERG SCHOON; DAT STAAT HEM MAAR MATIG AAN...
DEZE HERBERG IS VEEL GROTER DAN IK DACHT, SENOR TIO!
ALS JE HIER KLAAR BENT, HAAL DAN BRANDHOUT BINNEN, SCHUUR DE POTTEN EN PANNEN EN MAAK DE LAMPEN SCHOON!
EN DAN, NADAT JE DE KEUKENVLOER GESCHROBD HEBT, MAG JE NAAR BED! ER IS EEN KRIB BIJ DE ACHTERINGANG! WEL TE RUSTEN!
JA... SENOR!
HUM! WELLICHT ZAL IK JE NIEUWBAKKEN AANHANKELIJKHEID OP DE PROEF STELLEN! WACHT BIJ DE DAGERAAD, BIJ 'T UITHANGBORD DER BREA VEEHOEVE OP MIJ!
BEDOELT U DIE BIJ DE TEERPUTTEN?
JA, JUIST! KAN IK OP JE REKENEN!
JA, JA! IK ZAL ER BIJ DE OCHTENDSTOND ZIJN!
NA EVEN GEWACHT TE HEBBEN, TENEINDE ZEKER TE ZIJN DAT ZORRO WEGGING, HAAST GARCIA ZICH NAAR 'T KWARTIER.
HOE DURF JE MIJ 'S NACHTS TE WEKKEN? WAT WIL JE?
UW OPZET SLAAGT, KAPITEIN! IK ONTMOETTE ZORRO ZOJUIST IN DE HERBERG! HIJ WIL MIJ VOOR DAG EN DAUW ONTMOETEN!
BIJ 'T OCHTENDKRIEKEN ZWOEGEN PEPE EN PANCHIO BIJ DE TEERPUTTEN, OM MONASTARIO'S BEVELEN UIT TE VOEREN...
VOORZICHTIG, PEPE! VAL ER NIET IN, WANT IK BEN TE MOE OM JE ERUIT TE HALEN!
WAARTOE DIENT 'T? WE KOMEN TOCH NIET VÓÓR ZONSONDERGANG KLAAR!
KIJK! DAAR IS DIE DIKKE SERGEANT DIE WE UITLACHTEN! WAT VOERT DIE HIER UIT?
HIJ ZIET ER VOLDAAN UIT! MISSCHIEN OMDAT HIJ 'T LEGER UITGEJAAGD WERD!
EEN PAAR MINUTEN LATER...
BUK JE! DE KOMMANDANT MET 'N PAAR MAN! IK VRAAG ME AF, OF ZE DE SERGEANT ZOEKEN!
WIE WEET? ZE ZULLEN ONS ZOEKEN, INDIEN WIJ NIET DRUK BEZIG ZIJN!
VEEL LATER BEREIKT GARCIA, ALS EERSTE, DE SAN VINCENTE-ROTS...
SENOR KOMMANDANT! MOET IK NAAR BOVEN KLIMMEN? DAT IS ZO STEIL!
VOLG ZIJN BEVELEN OP! HIJ MOET DAARBOVEN ZIJN! WELLICHT WILDE HIJ JE ONTMOETEN OP 'N MEER VERBORGEN PLAATS DAN DE TEERPUTTEN!
DIE GEHEIME OPDRACHT OM ZORRO TE VANGEN IS VEEL MOEIZAMER WERK DAN IK VERMOEDDE!
SCHIET OP, GARCIA! WE VOLGEN OP DE VOET!
'T VERVOLGT
VOLGENDE DONDERDAG: EEN VERRASSING VOOR MONASTARIO

Merkwaardig snelportret

Jean-Marie

OP 19 oktober jl. heeft de Wereldtentoonstelling, en met haar « Vrolijk België », haar poorten gesloten. In dit laatste « vrolijk » dorp, zoals zijn naam het aanduidt, waren bijna uitsluitend woningen van de oude stempel te vinden, wier voorgevels vaak historische fronten van grote architectonische waarde voorstelden. Dit dorpje was een burgervader rijk. Zijn naam luidt Jean-Marie. Zelfs al hebben jullie hem niet persoonlijk ontmoet, dan kennen jullie hem waarschijnlijk van aanzien, want hij is één der meest gefotografeerde personaliteiten van 't jaar.

't Is daarom, dat « Mickey Magazine » in deze « Speciaal 59 » geen merkwaardiger snelportret kon afbeelden dan dit van Jean-Marie.

1 EEN FLUITJE MET KWIKZILVER

Heel wat beroemde personages zijn alleen door hun voornaam bekend. Wie van jullie herinnert zich nog de familienaam van de carthageense generaal Hannibal, van de franse koning Frans I, van burgemeester Jean-Marie ? De antwoorden zijn onderscheidenlijk Barca, Valois-Angoulème, de Ronchêne.

Jean-Marie's loopbaan illustreert op duidelijke wijze deze klaarblijkelijkheid, dat universitaire studies nog nooit iemand hebben belet in 't leven zijn weg te vinden. Hij studeerde inderdaad in de rechten, zodat hij in 1942, na zijn tweejarig krijgsgevangenschap, één jaar lang te Luik het beroep van advokaat uitoefende.

Maar in 1944, oordelend dat hij lang genoeg heeft gepleit, vertrekt hij naar Parijs om er een uitgeverszaak op te richten. De hele zaak draait echter op een sisser uit. Wat gaat hij aanvangen ? Naar Luik terugkeren ?

Neen, hij keert niet naar Luik terug. Wat dan ? Nog jong zijnde, liet hij allerhande vogels uit de buurt : merels, lijsters, koekoeken, ijsvogels, uilen, enz., in zijn ouders' hof neerstrijken. Daarvoor hoefde hij slechts op zijn vingers te fluiten ! De vogels, door dit melodieuze gefluit misleid, dachten met één van de hunnen te doen te hebben.

Hij kwam op de gedachte deze gave in een music-hall te doen horen, en, in september 1944, begon de luikse advokaat te Parijs zijn loopbaan als variété-artist.

Wat deed hij ? Eenvoudig, fluiten. Hij stak drie vingers in de mond en floot allerhande aria's, jazz-wijsjes, de fabels van La Fontaine... Soms « leende » hij met evenveel bijval de vingers van een toeschouwer.

Vanaf de eerste week werden hem een vijftiental voorstellen gedaan, onder meer van concurrerende music-halls, ja zelfs van een circus, en hij ondertekende evenveel verbintenissen.

En daar hij bij al dat gefluit over veel vrije tijd beschikte, besloot hij aan sport te doen; hij bokste. Het is aldus dat hij de « sparring partner », in zekere zin dus de oefenmeester, van Marcel Cerdan zaliger, destijds wereldkampioen van de middelgewichten, is geweest.

2 DE VOORLOPERS VAN DE BELGISCHE TV

In 1948 komt moeder de Ronchêne te Parijs aan. « Genoeg gelachen, ventje, zegt ze, keer nu maar naar de balie terug ! » Maar amper acht maanden daarop trekt Jean-Marie er met een circus onderuit. Op doortocht te Brussel in 1949, ontmoet hij een charmante jonge dame, huwt haar en verplicht zich tot een minder zwervend bestaan.

Aldus kwam hij er toe in 1951 samen met Maurits Huisman, directeur van het Belgisch Centrum voor Internationale Culturele Uitwisselingen, de 200 eerste TV-uitzendingen in België te monteren. Daar er op dat ogenblik nog geen TV-toestellen in de handel waren, werden de voorstellingen uitgezonden vanuit een gebouw gelegen in 't centrum van Brussel — door een veertigtal in het Paleis van Schone Kunsten opgestelde ontvangstposten opgevangen.

Van 1956 tot 1958 verleende hij aan verschillende galavoorstellingen zijn medewerking. Daarenboven schreef hij reeds zes dichtbundels.

3 EEN CONTRACTUELE BAARD

In 1956, wordt hij door het verantwoordelijk comité voor het toekomstige « Vrolijk België », dat samen met de wereldtentoonstelling op 17 april 1958 zijn deuren zou openen, opgeroepen.

— Wilt u de burgemeester van ons dorpje zijn ?

— Hm !... Mag ik u vragen hoe 't komt dat u aan mij hebt gedacht ?

— Wij hebben ons tot vier verschillende kunstverenigingen gericht, u werd eensgezind door alle vier voorgedragen.

— Geeft u mij vier en twintig uur bedenktijd. Ik zal zien of mijn huidige werkgevers mij een verlof van zes maanden willen toestaan.

Deze gunst werd toegestaan en vanaf dien dag, liet hij zijn baard groeien. Want Jean-Marie had voordien geen baard. Dat wil zeggen, hij scheerde hem. Maar zijn contract bedong dat hij een baard moest dragen. Waarom ? Wel, opdat er een zekere overeenstemming zou bestaan tussen de uit een ander tijdperk stemmende gebouwen van « Vrolijk België » — door velen ten onrechte « België 1900 » genoemd — en de dit dorp besturende burgervader; het voorkomen van de burgemeester moest met dat van de gebouwen overeenstemmen : archaïsch en bevallig. Nu wilde het toeval dat in 1900 de toenmalige burgemeester van Brussel, de Heer Emile Demot, een baard droeg. 't Zou werkelijk jammer zijn geweest dit niet na te bootsen.

4 JEAN-MARIE EN DE KINDEREN

In de loop van zijn zes maanden burgemeesterschap heeft Jean-Marie koningen, prinsen, presidenten van republieken, ministers, diplomaten, figuren uit sport- en kunstwereld ontvangen. Het was hem echter onmogelijk elke bezoeker persoonlijk te ontvangen, vermits « Vrolijk België » dagelijks door zowat 20.000 personen werd bezocht. Maar behoudens voornoemde personaliteiten, ontving hij vele kinderen. Dat was zijn ontspanning.

Zijn prachtige baard en indrukwekkende uniform in 't oog houdend, zei een jong meisje :

— Ben je Sinterklaas ?

— Neen, antwoordde hij, ik ben Sinterklaas niet.

— Dan ben je zijn zoon ?

Misschien is de naam van de vermaarde schrijver Georges Simenon jullie bekend. Hij bracht een bezoek aan « Vrolijk België » in gezelschap van zijn zes-jaar-oud dochtertje.

Jean-Marie nodigde hen tot een rondrit in zijn « autootje 1900 » uit. Bij de jongste eeuwwisseling waren er nog geen automatische starters uitgevonden en moesten de motoren door middel van een slinger worden aangezet. En het kleine meisje riep uit :

— Ho ! papa, dat autootje wordt opgewonden !

Jean-Marie heeft zelf ook een dochtertje, zes en 'n half jaar oud, dat Dominique-Laurie werd gekerstend. Ook zij is haar vader in 't uitoefenen van zijn ambt komen bewonderen.

Bij 't zien van zijn pompeuze kledij, bleef ze stomverbaasd staan.

— Wel ! zei Jean-Marie gekscherend, waarom zeg je nu niet dat je mij gaarne ziet ?

— Maar, mijn h a r t j e spreekt ! antwoordde Dominique-Laurie.

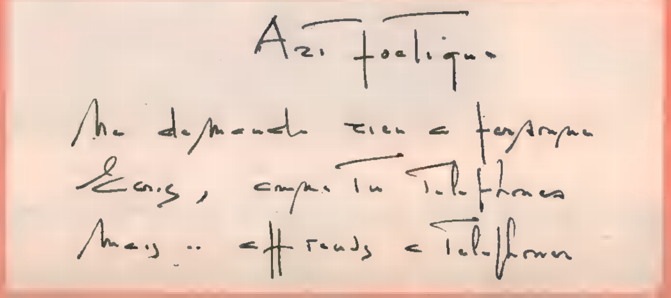

5 EN DIT DOET DE DEUR TOE

« Vrolijk België » beleefde zijn laatste uren. Jean-Marie echter moest nog een groot avondfeest bijwonen.

— Gaat u geen boek over « Vrolijk België » schrijven ? vroeg hem een disgenoot.

— Ik ben er aan begonnen.

— Hebt u reeds een uitgever ?

— Neen.

— Ik zal de uitgave verzorgen als u wilt.

— Welke uitgeverij vertegenwoordigt u ?

— De firma « X ».

Een andere tafelgenoot vervolgde :

— Ik ben Hofschilder. Als u wilt, schilder ik uw portret !

— Graag.

En een derde tenslotte zei :

— En ik, zal u gratis begraven !

— En uw beroep, Mijnheer, is ?

— Begrafenisondernemer.

ZIG-ZAGS

DE WANDELENDE KURK

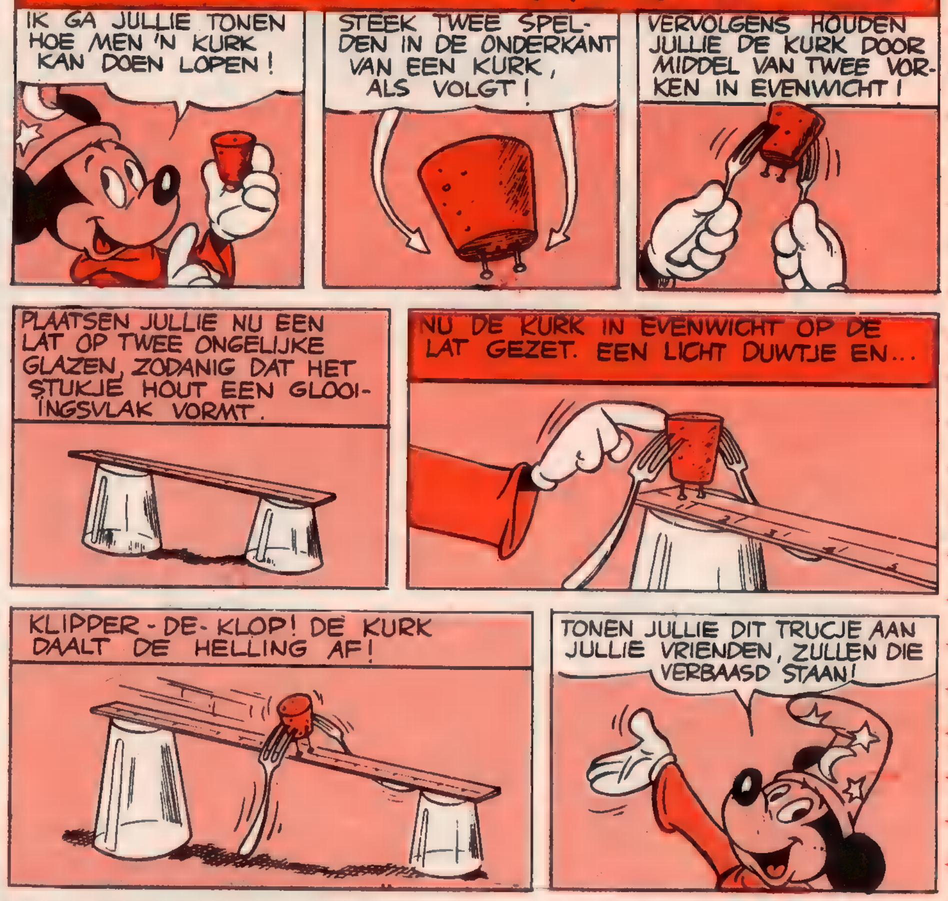

RAADSELTJES

Mijn eerste is een basterdvloek.
Mijn tweede is een landbouwer.
Mijn geheel is een opkoper van oud ijzer.

Oplossing : GRUT - BOER.

★

Mijn eerste is haast ongenaakbaar.
Mijn tweede is 'n gemeenzame afkorting van student.
Mijn derde is een spruit.
Mijn geheel staat in Zuid-Nederland in nauw verband met de universiteit.

Oplossing : HOOG - STUD - ENT.

★

Mijn eerste duidt een richting aan.
Mijn tweede is een moer.
Mijn derde is een lengtemaat.
Mijn vierde is een Nederlands riviertje in Rijnland.
Mijn geheel is een lofredenaar.

Oplossing : OP - VIJS - EL - AAR.

MICKEY MAGAZINE

Het jeugdblad voor jongens en meisjes

UITGAVEN PONT-LEVIS

Alle briefwisseling of betaling zijn te richten aan MICKEY MAGAZINE, Hopstraat 47, Brussel 1. P. C. R. 7539.34.

ABONNEMENTSPRIJS :

Postcheck : Nr 7539.34

	3 m.	6 m.	1 jaar
België ......fr.	75,—	145,—	280,—
B. Kongo	80,—	150,—	290,—
Luchtpost : Idem + posttarief luchtp.			

MICKEY-HOLLAND :

M. v. Gelderen en Zoon, N. Z. Voorburgwal 142, Amsterdam
Postgiro : 137.867

ABONNEMENT :

3 m. : fl. 5,50 - 6 m. : fl. 10,50 - 1 jaar : fl. 20,-

Verantwoordelijk uitgever : François PRETE, afgevaardigd-beheerder, Hopstraat 47, Brussel 1.

Dit exemplaar van « Mickey Magazine » is uitsluitend bestemd voor de verkoop tegen de vastgestelde prijs en mag in geen geval aan een leesportefeuille gevoegd noch in huur gegeven worden.

Het MICKEY-wimpeltje kost slechts 20 frank

© 1958 WALT DISNEY PRODUCTIONS. WORLD RIGHTS RESERVED.

« WELCOM »
Jig - Saw Puzzle
Walt Disney

22,50 belgische fr., naar keuze :

MICKEY MOUSE
BIG PIECE
ROBIN HOOD

Verkrijgbaar in alle speelgoed-, papier- en boekhandelszaken evenals in de Grootwarenhuizen.

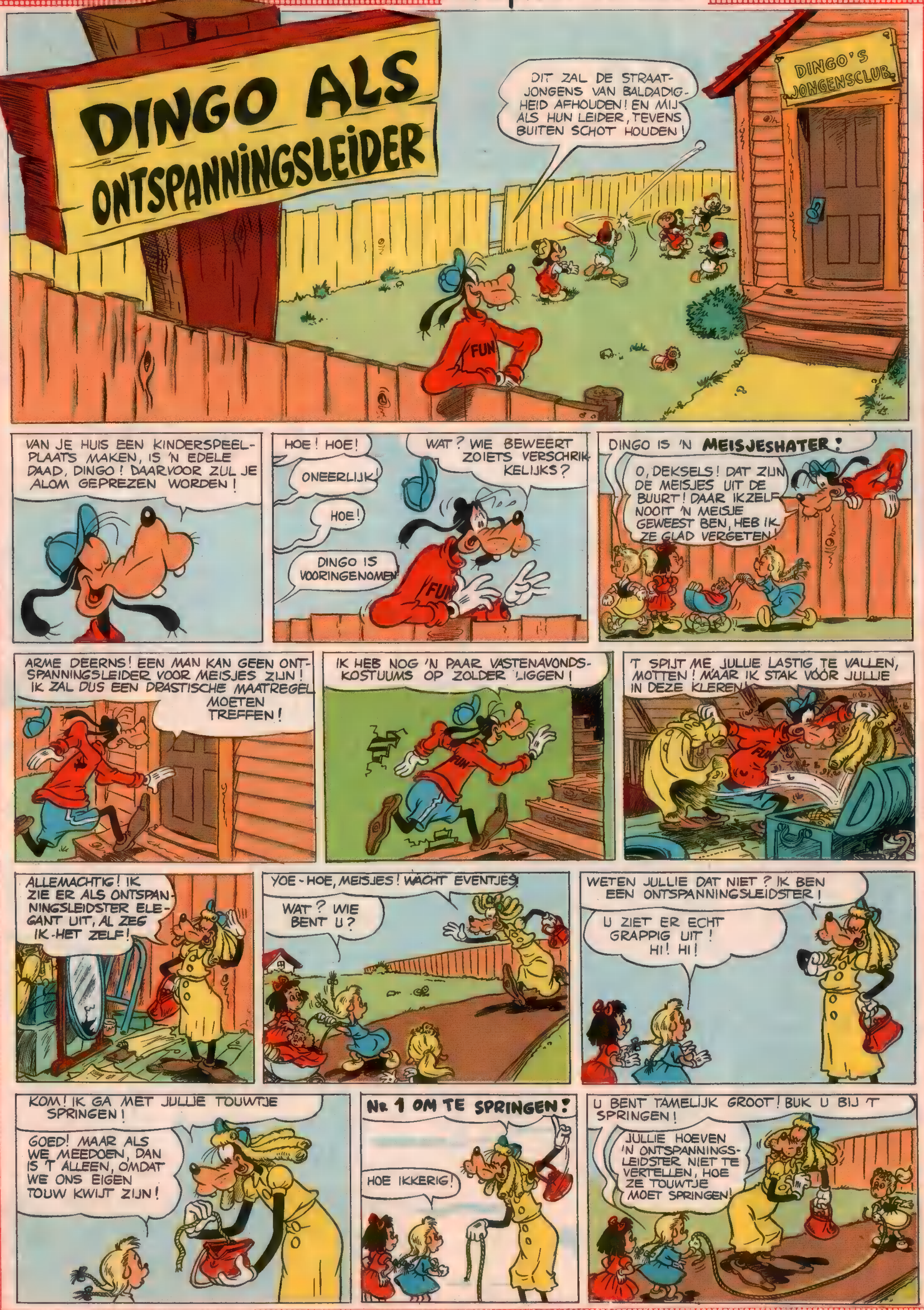

compleet verhaal

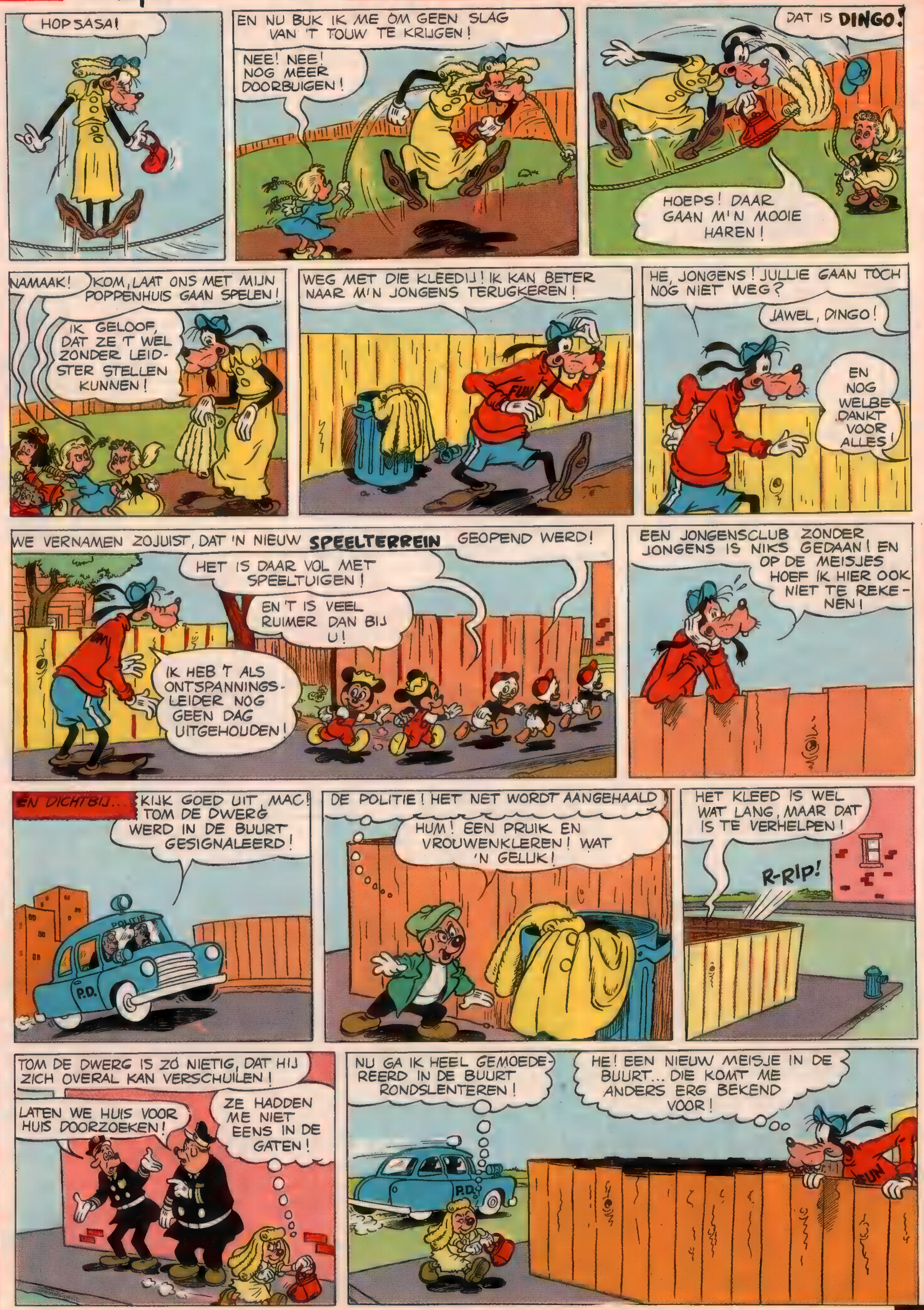

VOLGENDE DONDERDAG: **DE GEELWITTE DIAMANT**

Een gevaarlijke microob bedreigt jullie.

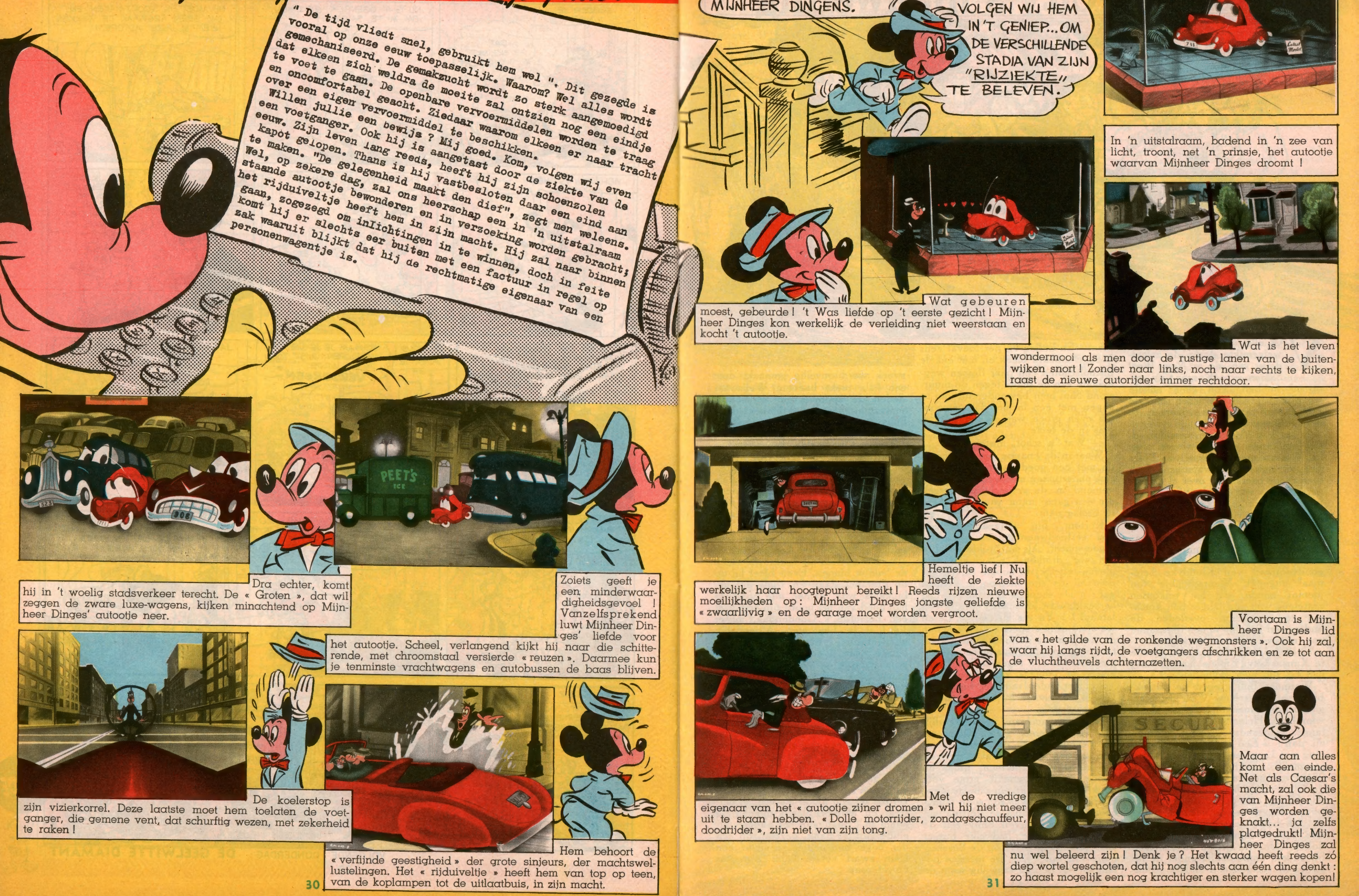

Kansas-City's nieuweling

VAN alle jongens, die met een welgemikte stamp de zwaaideur van de « *New West Saloon* » te Kansas-City geopend hebben, kon geen enkele waardig bevonden worden om de topjes van Bully Jim's laarzen te doen blinken.

In het jaar 1848, toen men duizenden huifkarren over de wegen naar het Westen zag hobbelen, was Bully Jim nog maar een kwajongen; doch toen reeds heerste hij over al de andere jochies van zijn leeftijd. Nochtans waren zijn ouders arm : het goud van Klondyke vulde de zakken van vele pioniers, doch niet de hunne !

Wanneer zowat iedereen rijk was geworden, behalve natuurlijk de ouders van Jim, bleek de befaamde goudvoorraad van Klondyke helemaal uitgeput. Waarschijnlijk van mening zijnde, dat het volkomen nutteloos was nog langer hun krachten te verspillen, overleden de ouders van Jim dan in een tijdspanne van nauwelijks twee maanden.

In 1854 deed Bully Jim zijn intrede te Kansas-City. Enkele jaartjes later had hij zijn weg gevonden.

Wanneer Bully tegen de schenkbank van de « New West Saloon » ging leunen, maakte iedereen plaats voor hem. Helemaal alleen aan de lange, glanzende « toog », gromde hij dan : « Een dubbele, Sam, en vlug wat ! » — en Sam, de baas van het zaakje, haastte zich om dat bevel uit te voeren, als ging het om president Lincoln in hoogsteigen persoon. Als Jim de arm ophief om zijn cowboyhoed even te verplaatsen, zodat hij zich beter de schedel kon krabben, wat hij tamelijk dikwijls deed, doken allen, die zich in de gelagzaal bevonden, onmiddellijk onder de tafeltjes of zochten een andere schuilplaats. En indien hij per toeval eens goedgehumeurd bleek en met enkele pistoolschoten een paar flessen wegmaaide van de plank tegen de muur, stond Sam hem bewonderend aan te gapen met een lachje, dat gewoonlijk even groen was als het prairiegras in de lente :

— Wat 'n schot, mister Jim !

Waarop de knappe Jim antwoordde met een goedkeurend glimlach, zich ondertussen met welbehagen opnemend in de reusachtige spiegel, die een ganse muur van de herberg in beslag nam.

Kortom, Jim vertegenwoordigde een eerbiedwaardige en geëerbiedigde macht. Als hij brulde : « Laten we drinken ! », gingen alle glazen tegelijk de hoogte in. En indien hij als zijn mening te kennen gaf : « De sherif is een lafaard ! », herhaalden ze allemaal : « 't Is een lafaard ! » En als hij zei : « Laten we een partijtje spelen », verschenen de kaarten en dobbelstenen als bij toverslag op tafel. Overigens waagde niemand het ooit tegen Bully te winnen : de jongens van Kansas-City hielden er inderdaad niet bizonder van er het hachje bij in te schieten voor zo weinig...

Bully was nochtans geen oneerlijk man ! Lieve hemel, geloof dàt vooral niet ! Nooit, versta me goed : nooit zou hij een welgestelde reiziger in z'n hemd gezet hebben. Maar hij leefde op een tamelijk grote voet dank zij de « beschermingsbelasting », die hij inde. Dat was een soort veiligheidsmaatregel : mits de storting van een bedrag, waarvan Bully zelf de omvang bepaalde, had elke burger van Kansas-City recht op de bescherming van Bully Jim. De mensen betaalden dat bedrag vrijwillig want de streek werd onveilig gemaakt door een hele reeks boeven. Weliswaar deden de apoteker en de notaris soms opmerken, dat al die boeven en Bully Jim onder één hoedje speelden, maar wie kon dat nu geloven ?

Kansas-City stelde het trouwens opperbest : het vee verkeerde in een blakende gezondheid, de oogsten waren overvloedig en geen enkele zware jongen van buiten de streek zou het aangedurfd hebben, een stap in het rijk van Bully Jim te zetten.

* * *

Die namiddag heerste er een vreselijke hitte. Met een keelgat, dat zo uitgedroogd was als kurk, viel Bully de Saloon binnen. Even bleef hij op de drempel staan en zoals dat gebuikelijk was, namen alle cowboys hun hoed van het hoofd om hem met een beleefde « Goedendag, mister Jim ! » te begroeten. Vriendelijk glimlachend — wat wil zeggen, dat hij zijn gelaat in een angstaanjagende grijns vertrok — stapte Bully op de schenkbank toe, inmiddels grommend :

— 'n Whisky, Sam... 'n dubbele !

Terwijl Sam met vaste hand — de whisky is immers niet goedkoop en indien Sam een bangerd van formaat was, was hij een nog grotere vrek, en hij zou liever zijn hoofd verloren hebben dan één druppeltje « rye » — zijn glas vulde, gleed Jim's blik langzaam langs de schenkbank. Plots vertrok hij zijn mond als was hij ontsteld en iedereen hield meteen de adem in : daar, aan het andere uiteinde van de bank, gezeten op één der hoge barstoeltjes, ledigde een klein zwart ventje kalm zijn glas vruchtensap.

— Roempf ! bracht Jim moeizaam uit en die kreet deed alle aanwezigen sidderen, behalve het mannetje.

— Roemf ! loeide Bully Jim opnieuw. (Hij werd kwaad.)

De andere bewoog nog steeds geen vin.

Zonder het kleine zwarte ventje uit 't oog te verliezen, greep Jim het glas, dat Sam vóór hem neerzette, en ledigde het in één slok.

— Rrrrroeaaaah !

Jim's gebrul had de uitwerking van een donderslag.

Het kleine zwarte ventje keek schijnbaar verbaasd op, kalm zijn omgeving opnemend. Toen zag hij het gelaat van Jim, dat vuurrood was van woede. Een naamloze stem onder de aanwezigen fluisterde :

— Arme kerel !

— Hebt u het over mij ? vroeg het ventje met een zachte stem.

— En of ! bulderde Bully, die enigszins uit zijn lood scheen geslagen door de zelfbeheersing van de onbekende. Wie ben je, Tenderfoot ? (1).

— Mijn naam is Tiberius Spencer. En de uwe, cowboy ?

— Bully Jim ! Nooit van gehoord ?

— Om de waarheid te zeggen : neen, antwoordde de andere, zonder de agressieve toon van zijn ondervrager op te willen merken. Hebben we elkaar al ergens ontmoet ?

— Nooit ! gromde Jim. En als ik je ooit had ontmoet, zou ik je onmiddellijk platgedrukt hebben !

(1) « Tenderfoot » : letterlijk uit het Amerikaans vertaald, « tedere voet »; figuurlijk : een nieuwgekomene in de streek, een onervarene.

— Eerst zien en dan geloven..., weifelde het ventje.

— Eerst zien ? riep Jim uit, kennelijk hoe langer hoe verbaasder over de durf van het ventje.

Vastberaden stapte hij op de onbekende toe.

— M'n beste jongen, beet hij hem toe, zijn gelaat bijna tegen dat van Tiberius Spencer gedrukt, je zult ondervinden dat IK hier de wet maak ! Als IK lach, lacht iedereen ! Als IK zing, zingt iedereen in koor mee ! En als IK je zeg : « Verdwijn uit mijn ogen ! », dan verdwijn je onmiddellijk ! Begrepen ?

— Begrepen ? Helemaal niet ! repliceerde Spencer, verontschuldigend het hoofd schuddend.

Bleek van razernij hernam Jim het woord :

— Met andere woorden gezegd : je gaat er hier in zeven haasten van onder trekken ! Als Jim daar is, verbergt iedereen zich, weet je dàt ?

— Wàt moet ik weten ? vroeg Tiberius, onderzoekend rondkijkend.

— M'n beste Siberius...

— Tiberius !

Dat was te veel voor het legendarische geduld van de heerser van Kansas-City. Diens zware klauw viel neer op de schouder van het mannetje. Alle aanwezigen stopten hun oren dicht. Desondanks drong een vreselijke kreet tot hun brein door :

— Iiiiiiaaaaaiiii !

En dàt was de « stem » van Jim ! Zohaast zij dat begrepen hadden, waagden zij allemaal een oogje over de tafel- of de stoelrand, waarachter zij zich verscholen hadden. Steeds onbewogen, maar thans rechtstaand, hield het zwarte ventje in zijn kleine hand de pink van Jim, die zelf op zijn knieën lag en zich rondwentelde van de pijn. Daarna sleepte Tiberius zijn slachtoffer — steeds bij de pink — naar de deur, waar hij zich brutaal omkeerde en Jim over zijn hoofd op straat zwierde. Als een kanonskogel vloog Bully door de lucht, terwijl een bewonderend gemompel opsteeg in de herberg.

Tiberius Spencer keerde zich naar Sam en vroeg :

— Mag ik nog een glas vruchtensap hebben ?

Ditmaal beefde Sam's hand bij het uitschenken van het drankje — maar 't is waar dat de sinaasappels niet duur kosten in Kansas !

Toen de arme Bully buiten langzaam de ogen opende zag hij tegenover de Saloon een woonwagen staan, waarop te lezen stond :

« Hiro Tomatsu - Zwarte Gordel. Een nieuwe verdedigingsmethode ! De geheimen van het Japanse worstelen in ieders bereik ! 4 Dollars voor vijf lessen ! »

* * *

Nooit bekwam Bully Jim van dit avontuur en toen hij in 1863 sherif werd, had hij zulks niet te danken aan de terreur, die hij uitgeoefend had — sinds lang immers vreesde men hem niet meer —, maar wel aan het feit dat alle gezonde mannen dienst hadden genomen in het leger van het Noorden. Slechts de ouderlingen bleven nog te Kansas-City, evenals Bully Jim, die ongeschikt was bevonden voor militaire dienst wegens een beenbreuk, die hij had opgelopen tijdens een gevecht met een klein zwart ventje, dat Spencer heette.

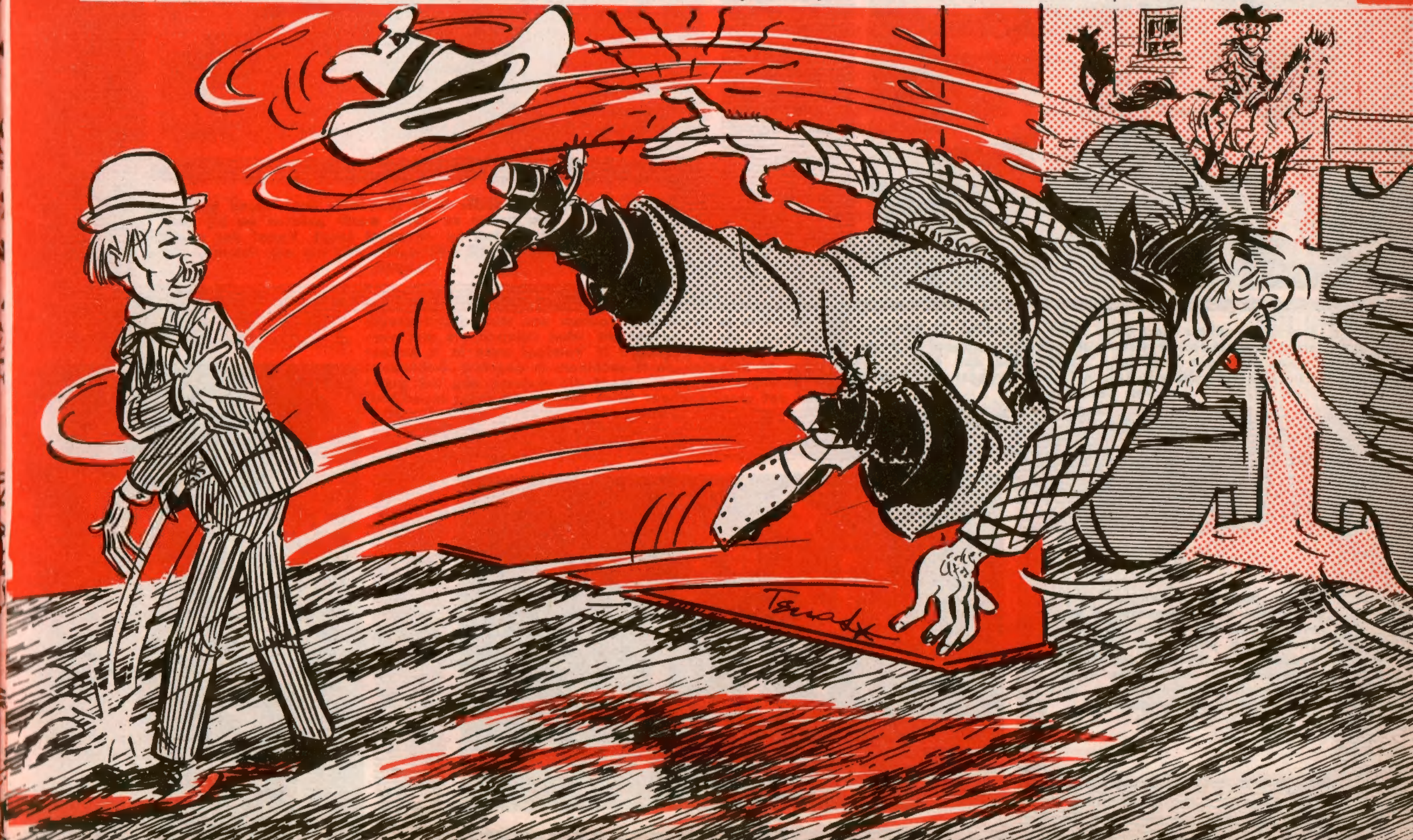

Polynesië, dromenland... Wanneer de avond valt, worden gezangen aangeheven; polynesische gezangen vol zachtheid en verlangen. Nochtans is de dag goed gevuld geweest en, meer dan wie ook, hebben de bedrijvige inboorlingen recht op hun nachtrust.

De bewoners van de Samoa-eilanden bouwen nog steeds hun woonsteden als hun voorouders. 'n Bouwplan is dan ook overbodig, dat staat voor altijd in hun geheugen gegrift. Op bovenstaande foto worden de gewelfbogen vastgemaakt.

Bij een eilandbewoner past natuurlijk een schuit. Varen zit de Polynesiërs dan ook in 't bloed. Zij bouwen zelf hun prauwen met uitlegger. Deze vaartuigen worden door middel van uitgeholde boomstammen vervaardigd.

Voor de jonge Polynesiër is de schoonste levensstond het ogenblik waarop zijn prauw te water wordt gelaten en hij voor 't eerst tussen de klippen op visvangst toogt. Vanaf dat ogenblik is hij de koning te rijk; hij voelt zich als een schone, sterke zeegod.

Ook daar echter viert de « sport » hoogtijd. Is het geen sportsmangebaar de visvangst met een assagaai te beoefenen, als men een kano bezit? Hoe dan ook, is de Samoaan uitermate bedreven in de visvangst met behulp van de assagaai.

't Is warm in Polynesië. Waarom zou men zich daarover beklagen, als de natuur dit Eden ruimschoots met verfrissingen heeft bedacht? 't Volstaat even in 'n kokosboom te klimmen en 't probleem is opgelost. Behoudens 'n heerlijke klimpartij, biedt dit systeem nog het voordeel dat men 'n scheut frisse melk gratis krijgt opgediend.

Samen met de gezangen, spelen de dansen een voorname rol in 't leven van de polynesische gemeenschap. Nog jong zijnd, apen de kinderen de dansen der groten reeds na. Hier zien jullie enkele behaagzieke kleine dansers zich met bloemen tooien.

DE SAMOA

IN de oneindige uitgestrektheid van de Stille Oceaan, als 't ware in een rist uit 'n vliegtuig uitgestrooid, treft men een lange reeks vulkanische eilanden aan. Deze talloze eilanden met betoverende namen — Tahiti, de Samoa's en ettelijke andere — vormen tezamen Polynesië. Voor vele mensen zijn dit « woeste gronden »; doch de mensen vergissen zich vaak en hier eens te meer. En daarom heeft Walt Disney hun een film over Polynesië willen tonen, of — liever gezegd — over de Polynesische Samoa-eilandengroep.

Men verdeelt de Samoa's in twee groepen; de aan Nieuw-Zeeland toebehorende westelijke eilanden Savaai en Opoeloe, en de oostelijke Samoa's, Toetoeila en de Manoeagroep omvattend, die onder beheer der Verenigde Staten staan.

Soms verheffen deze gronden van vulkanische oorsprong zich meer dan 600 meter boven de zeespiegel, zoals Savaai o.a. Wonderschoon is de aanblik die deze eilanden bieden, omgeven als ze zijn door een koraalgordel, waar de blauwe Oceaan-golven in schitterend schuim te pletter slaan. Hun groenachtige plantengroei, alsmede de talrijke neerstortende watervallen, die de bodem vruchtbaar maken, verhogen nog de van het landschap uitgaande charme.

Daar leven mensen, die — hoe de avonturen-liefhebbers er ook over mogen denken — hoegenaamd geen wilden zijn.

De gastvrijheid van de Samoaan is van godsdienstige inslag, en derhalve zachtmoedig en minzaam. En nu we 't toch over gastvrijheid hebben, laat ons de huisvesting van de Samoaan 's nader bezien; deze woning, die als 't ware de tempel dezer gastvrijheid is.

DE RELIGIE VAN DE WONING.

Hier zijn de timmerman en de metselaar in feite de bouw-priesters, waar deze industrie van goddelijke oorsprong is. 'n Ieder wordt ook zo maar niet timmerman of metselaar; elke meester-timmerman bezit een hem eigen techniek. De constructie volgt evenwel 'n oeroud procédé. Om een mooie hut te laten bouwen, dient men — zoals overal elders ter wereld — een gezeten burger te zijn, d.w.z. matjes, varkens, levensmiddelenvoorraden, geld, enz. te bezitten.

Het bouwplan der toekomstige woning is in het brein van de timmerman gegrift. Deze stelt het zonder winkelhaak, schietlood en zelfs zonder meetinstrumenten. 't Volstaat dat de eigenaar hem zegt, dat hij een ronde ofwel een langwerpige hut wil hebben. De benodigdheden zijn : een bijl, een zaag, touw uit kokosvezels, stevig touwwerk en een stuk steenkool voor 't aanbrengen der merktekens.

De eigenaar en z'n gezin zorgen voor het kappen van 't benodigde hout, terwijl het hele dorp de oprichting van de centrale mast bijwoont. De voltooiing van de woning geeft aanleiding tot allerlei feestelijkheden, die haar bekroning vinden in een aan de timmerman aangeboden offerande. Zoals alle polynesische feesten, vindt dit zijn besluit in zang en dans.

Talrijk zijn de welgestelde Tahitiërs, die zich de weelde van twee huizen veroorloven : de tot verblijfplaats dienende traditionele woning en een andere, modernere, als blijk dat ze niet voor de Blanken onderdoen. De Tahitiër heeft nooit haast. Vaste uren zijn hem onbekend. Eén maaltijd wordt tegen 't einde van de ochtend, de andere — de hoofdmaaltijd — 's avonds, genuttigd.

Lepel en vork zijn onbekend; men eet — in gekruiste zit neergehurkt — met z'n vingers. Water wordt in kokosnoten of emmers opgediend, terwijl de hand als glas dienst doet. Nooit zal men verzuimen, vóór 't eten, de Goden aan te roepen. De dag wordt besloten met gesprekken tussen de ouders, terwijl de kinderen spelen en zingen.

DE GEHEILIGDE KUNST VAN HET HAAIENVISSEN

Als eilandbewoner is de Samoaan van huis uit visser. Hij beoefent elke soort visvangst :, met hengelsnoer met 'n parelmoeren vishaak, met het visnet, de harpoen of zelfs — op meerdere meters diepte — met de assegaai! Het haaienvissen is een geheiligde kunst. Deze wordt trouwens slechts ter gelegenheid van een of ander groot feest, zoals 'n bruiloft bv., beoefend. Een plechtige maaltijd gaat deze visvangst vooraf. Hierbij bedient men zich slechts van de rechterhand : de gelukshand.

De eigenlijke visvangst neemt 'n heel eigenaardig verloop : bij nvallende duisternis ter plaatse aangekomen, worden varkensingewanden in zee gegooid. De oppervisser wordt met de vangst van de eerste haai belast. Alvorens op te treden, bidt hij.

Het door 'n touw aan het vaartuig gebonden aas, gaat overboord. Dit bestaat uit 'n stuk hout, waaraan een paling vastgebonden is. Vlakbij de plek waar 't aas gedompeld is, drijft een touw in de vorm van een wijd-geopende lasso. Daar verschijnt 'n haai! Een der vissers heft 't aas nabij de boot op, terwijl 'n andere, in het midden van de lassolus, een stuk varkensvlees werpt, waar de haai op afkomt. Op dit zelfde ogenblik legt 'n derde visser snel de lasso om de haaienbek en trekt deze toe. Alsdan begint 'n werkelijke vechtpartij : 't regent riemslagen op de kop van de haai, terwijl jachtspiezen in z'n muil gestoken worden. Eindelijk is de haai dood en men begint opnieuw. Op deze wijze worden soms bij één vangst, 30 à 40 kleine haaien buitgemaakt.

Als dan de uitgeputte vissers terugkeren, loopt het hele dorp uit, hen tegemoet. Dan wordt hun 'n schitterend maal, met zang en dans, aangeboden.

Er zou nog heel wat te verhalen zijn omtrent Samoa en derzelver inwoners, als wij helaas niet aan plaatsgebrek leden! Besluiten we in plaats van 't traditionele tot weerziens-lied, met de aanhaling van twee versregels uit 'n polynesische afscheidszang :

Hij ging heen in een prauw...
Hij ging heen om nimmer weer te keren...

En onze gevolgtrekking is deze : Hij verliet Samoa? Gunst! Hoe verkeerd deed hij er aan!

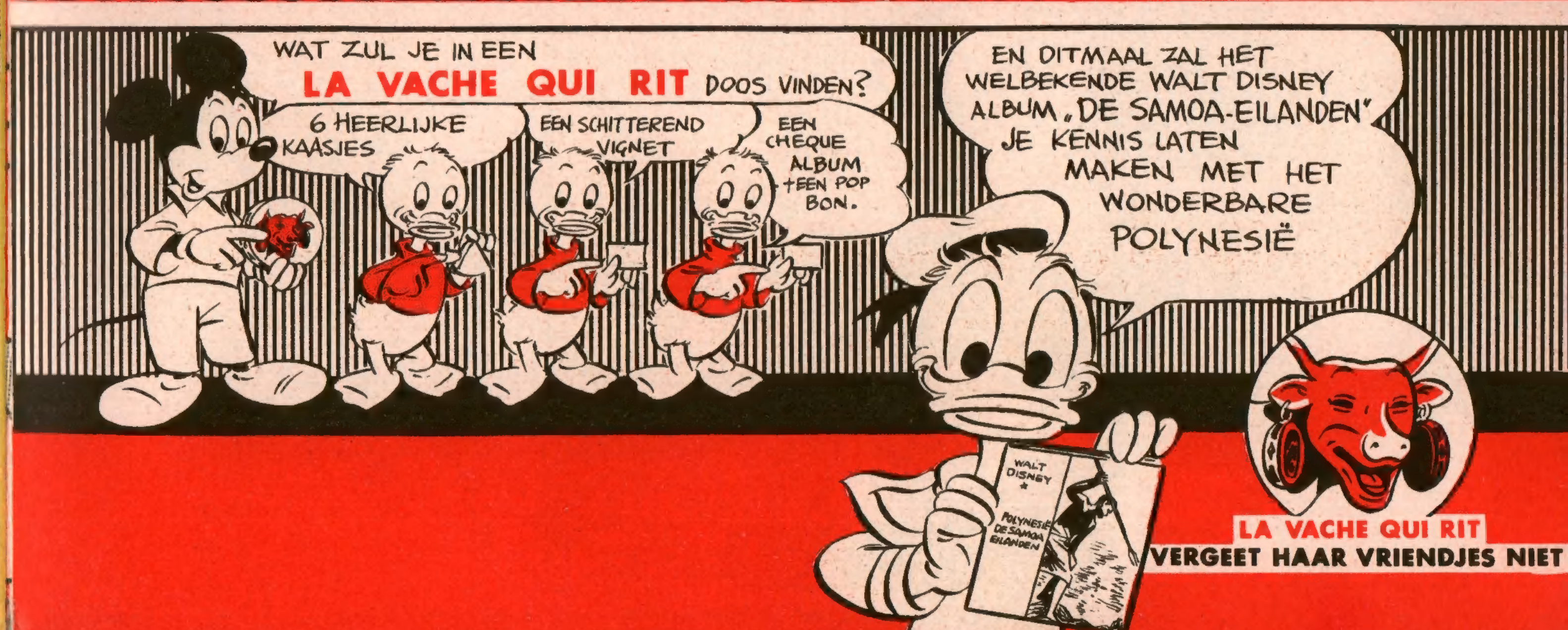

IN BELGIE GEDRUKT bij de N. V. Drukkerij voor Nijverheid en Financie, « IMIFI », Hopstraat 47, Brussel.